

HANDBAL x-tra

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN DE VLAAMSE HANDBALVERENIGING - DECEMBER 2015 JANUARI/FEBRUARI 2016

DE PIVOT

HANDBALSHOP.BE

Kempa – Hummel – Mizuno indoor/running – Select - Dip’N Clean
McDavid – Derbystar- Stanno - Pixoff – Uhlsport – Molton

HANDBALL!

Kempa

info@handbalshop.be - Honnestraat 23, 3700 Tongeren-Rutten - 0473/295.541

Editoriaal

Bloed, zweet en tranen

Colofon

8e jaargang nr. 37
December 2015
VHV@handbal.be
Handbal X-tra

Verschijnt 4x per jaar
Prijs per nummer €2
V.U. Linde Panis

Dr. Vanderhoeydonckstraat 48
3560 Lummen

Redactie

Marcel Coppens
Paulien Mourmans
Linde Panis
Cois Van Aelst

Medewerkers

Eric Dupain
Cederic Janssens
David Van Dorpe
Gerrit Vertommen

Foto's

Alain Decamps
Cederic Janssens
(www.osin-view.com)
David Van Dorpe
Eddy Vannoppen
(www.fotomakers.be)
Stijn Gijs

Coverfoto

Jeroen De Beule, speler van het jaar 2015 en speler van de Red Wolves, in actie in de BENE-League met Callant Tongeren tegen KV Sasja
(Foto: OSIN-VIEW)

Oké, het is misschien een beetje overdreven, maar de tot standkoming van dit nummer heeft toch wel wat van ons geëist. We hebben eventjes met de handen in het haar gezeten, maar kunnen nu met trots onze nieuwe editie aan jullie presenteren. Door het wegvallen van David Van Dorpe werd de productie van de nieuwe Handbal X-tra overgelaten aan andere, om niet te zeggen onervaren –in dit vakgebied dan toch- werkkrachten. We willen David bij deze dan ook nog eens hartelijk bedanken voor de jarenlange constructieve samenwerking en voor alles wat hij voor het handbal gerealiseerd heeft.

Nieuwe tijden, daar kunnen we op de VHV wel over meespreken. Reacties zoals “amai veel nieuwe gezichten!” en “ben ik hier wel bij de VHV?” kregen we de afgelopen weken vaak te horen. Jelle is onze nieuwe topsportcoördinator, zoals jullie gelezen hebben in het vorige nummer. Ondertussen kwamen nog drie mensen bij. Eric Dupain is onze nieuwe communicatie- en commercieel manager. Laurens is onze verse administratieve kracht, competitieverantwoordelijke en IT'er. Paulien vervangt tijdelijk Katrien De Backer, want zij is met zwangerschapsverlof. Van een frisse wind op de kantoren van de VHV gesproken!

Wat kunnen jullie van dit nummer verwachten? Nationale en internationale artikels, senioren en kids, spelers en scheidsrechters. Dit zijn nog maar enkele onderwerpen die aan bod komen in deze Handbal X-tra. Hopelijk stellen we jullie niet teleur. Als jullie ideeën hebben voor andere topics mogen jullie die altijd sturen naar info@handbal.be en wie weet zie je jouw voorstel volgende keer verschijnen.

Dan nog even dit, we heten jullie allen van harte welkom op 6 januari 2016 voor de volgende interland van onze Red Wolves, een kwalificatiewedstrijd tegen Turkije voor het WK 2017 in Frankrijk. Voor de tweede keer op rij heeft de stad Kortrijk de eer onze nationale ploeg te ontvangen. Net als tegen Tsjechië gaat ook nu de interland tegen Turkije door in de Lange Munte. Geen enkele handballiefhebber mag daar ontbreken! Dus we zien jullie daar?

Laat ons toe nog even na te kaarten over de wedstrijden tegen Tsjechië. De Red Wolves verloren deze twee matches zeer nipt. Op bezoek bij de Tsjechen werd het 34 - 32 en de thuismatch eindigde op 32 - 36. In Kortrijk zag een legioen van 2368 supporters hoe de Red Wolves alles gaven tegen de Tsjechische profs. Met opnieuw zo'n enthousiast publiek moeten de Red Wolves de Turken op de knieën krijgen.

We willen tot slot nog even een woord van dank uiten. Dank aan alle medewerkers van dit nummer, zonder jullie hulp hadden we dit nooit gekund. Dan hebben we het in het bijzonder over Cois Van Aelst en Marcel Coppens voor het aanleveren van de meeste artikels en Cederic Janssens voor de lay-out. We kunnen zeker zeggen dat we dit als team tot een goed einde hebben gebracht.

Ik start met een wit blad en noem handbal geen kleine sport

Een imponerende enthousiasteling. Iemand die rotsvast in zijn missie gelooft om het handbal in ons land duidelijk op de kaart te zetten. "Ik start met een wit blad," zegt hij zelf en dat heeft enkele nadelen, maar ook vele voordelen zoals een niet vooringenomen blik op de sport. En van sport weet hij wel iets: de ervaring van 15 jaar werken op de sportredactie van VRT zegt genoeg. Mogen wij U voorstellen: Eric Dupain, 47 jaar, echtgenoot van Anne, vader van Seppe (19) en Lisse (16), de gloednieuwe communicatie- en commerciële manager bij de Vlaamse Handbalvereniging.

Hij heeft er al een indrukwekkend parcours opzitten en als er één constante inzigt, dan is het wel dat hij behoorlijk trouw blijft aan zijn werkgever. Het begon met de enige job, waarbij hij koos om financiële redenen en tegelijkertijd zijn legerdienst ingecalculereerd zag, nl. 3,5 jaar als rijkswachter. Vaarag hem bij gelegenheid maar eens naar de manier waarop hij de meest gezochte gangster van het land, Patrick Haemers ('le grand blond'), in volle CCC-periode ooit naar een onderzoeksrechter moest begeleiden.

Nadien werd hij gedurende tien jaar vertegenwoordiger bij de gekende firma Würth, gevolgd door 15 jaar VRT-sport. Via het zaalvoetbal maakte hij kennis met de zaalsporten. Bij tweedeklasser ZVC PIBO maakt hij al acht jaar deel uit van het bestuur. Eric maakte ooit ook furore door voor een vrije radio 56 uur non-stop programma's te maken. "Toen we ooit wilden peilen of er 's nachts nog naar de radio geluisterd werd, gaven we gratis tickets voor Bobbejaanland of andere prijzen weg voor wie ons om 3 uur 's nachts een taart bezorgde. In een mum van tijd stonden er zeven taarten in onze studio," lacht Eric nog na over die 'stunt'.

Een hilarisch moment, dat hem zou achtervolgen tot bij zijn afscheid op VRT, was het verslag dat hij maakte over de kampioenviering in het voetbal bij Standard. Midden een dolle bende supporters moest hij daar een sfeerstukje maken, waarbij hij amper een woord kon gezegd krijgen en bovendien nog getraakteerd werd op enkele glazen bier... Boven zijn hoofd weliswaar. "Op dat moment niet zo leuk voor mij, maar ze hebben er bij de sportdienst wel de conclusie uit getrokken, dat zoiets in de toekomst niet meer hoefde."

Hij werd bij onze nationale zender echter ook nog bekend omwille van zijn knappe research in verband met de Epo-zaak rond Rutger Beke. Samen met Chris Van den Abeele en Tom van de Weghe, beet hij zich gedurende zeven weken dag en nacht vast met het uitspitten van de

omkoopzaak-Yé in het voetbal. Het resulteerde in de veelbesproken Panorama-uitzending 'Getackeld door de maffia'. Hij werd tussendoor ook woordvoerder van Koen Wauters in het rally, nadien ook nog van de familie Philippaerts in de ruiterwereld. Voeg er nog bij dat deze hobbykok uit het Limburgse Horpmaal-Heers ook nog een liefhebber is van Frankrijk en van lekkere wijnen en we hebben een beeld van wie Eric Dupain min of meer is.

Oh ja, bijna vergeten: we gingen het met hem ook nog over het handbal hebben...

Waarom verliet je een relatief 'veilige' job als sportverslaggever bij VRT voor een taak als communicatie- en commercieel manager bij het VHV? Eric Dupain: "Ik wist door mijn ervaring bij Ludo Philippaerts en Koen Wauters dat mijn discretie en de persreturn bij beide personen gewaardeerd werd. Ik had de smaak te pakken in dat soort taken. Op 12 juli om 21u30 was ik op mijn computer aan het surfen naar mogelijke jobs en toen las ik dat er een vacature was bij de VHV. Ik ben nogal een vrij direct iemand en ik heb toen dadelijk een lange sms gestuurd naar voorzitter Wim Vos, om te weten of ik interessant was voor hen. Hij was met vakantie, maar ik kreeg onmiddellijk een enthousiast antwoord. We hebben toen veel ideeën uitgewisseld per sms, ik heb de sollicitatieprocedure doorlopen en kijk, nu werken we intens samen. Mijn takenpakket? De communicatie uitbouwen. Ik begin met een wit blad. Mijn taak is niet in één zin samen te vatten."

Maar waarom juist de keuze voor handbal? "Ik vind het handbal een sport in opbouw. De technische directeur van de nationale ploeg heeft geweldige ideeën, de trainer laat zijn spelers veel nadenken, daardoor worden de spelers en dus ook de clubs beter. Het handbal is duidelijk in beweging op zulke manier. Dat Initia Hasselt doordringt tot de derde ronde van de

EHF Cup is positief, maar dat moet ook kunnen bij Tongeren, Bocholt of Sasja. We moeten het handbal professionaliseren en daar hoort een professionele communicatie bij. Ik zal niet ontkennen dat er ook nog andere redenen waren, waarom ik bij VRT wegging. Het dagelijks fileleed was daarin één element. Ik vertrok om kwart na zeven 's ochtends en was rond negen uur in Brussel. En 's avonds net hetzelfde in omgekeerde richting. En dat vijftien jaar aan één stuk! Daar kwam bij dat ik op VRT haast elke dag in hetzelfde stramien zat: zorgen dat er een stukje sport verscheen in het journaal. Ik ben ambitieus, maar toch ook een gezinsman en ik begreep dat mijn houdbaarheidsdatum op de redactie stilaan opgebruikt geraakte."

Waar blik je met tevredenheid op terug in jouw journalistieke carrière? "Ik heb altijd gevonden: de kortste weg ergens naartoe, is de weg rechtdoor. Maar dan wel op een manier waardoor je respect kan afdwingen bij een aantal mensen. In de zaak-Yé (en ook bij andere reportages) heb ik b.v. nooit mijn bronnen prijs gegeven. Op die manier verkrijg je wel wat informatie, omdat ze weten dat je die zaak discreet behandelt. Ik heb door deze werkwijze dan ook veel respect en vertrouwen verkregen bij vele mensen. Als ik nu naar Anderlecht-manager Herman Van Holsbeeck bel of naar ploegleider Patrick Lefevere in het wielrennen, zal ik altijd antwoord krijgen."

Ben je in jouw sportcarrière eigenlijk veel handbal tegen gekomen? "Eerlijk gezegd: amper één keer. Toen onze vaste handbalmedewerker Koen Verheyden onbeschikbaar was, moest ik voor 'Hands up' een reportage van twaalf minuten maken over de wedstrijd Sasja - Neerpelt. Ik heb me toen de ogen uitgekeken, want het was ook de eerste keer dat ik een handbalwedstrijd 'live' meemaakte, maar ik heb er achteraf wel felicitaties voor gekregen. Ik had toen ook een cameraman mee, die ik vrij goed kende. Ik had vroeger veel auto-sport gedaan en ik probeerde met mooie beelden het verschil te maken, zodat de mensen zegden: 'Dat hebben we nog niet gezien'. Ik ben er ook voorstander van om eenvoudige termen te gebruiken. Een voorbeeld: in het rallyjargon zeggen ze dikwijls dat Loix 'coupeert'. Als je zegt: Loix snijdt de bocht af, dan verstaat wel iedereen het. Ook diegenen die geen 'insiders' zijn. We kwamen dit jaar met de TAC-rally b.v. wel aan 600.000 kijkers, al

moet ik er eerlijkheidshalve aan toevoegen dat die uitzending vlak na Parijs-Roubaix kwam."

Is het geen nadeel dat je amper iets van handbal afweet? "Ik moet daar niks van kennen. In ben noch trainer, noch speler. Je moet gewoon zorgen dat de mensen enthousiast reageren en er zin in

krijgen om er iets over te lezen of over te bekijken. Dan pas kan je de sport ook 'verkopen'. Ik geloof sterk in de sociale media zoals twitter en Facebook om het handbal meer populair te maken. Bij ons heeft Boonen b.v. 228.000 volgers, maar Cavendish heeft er liefst 1.000.000. Ik wil dan ook onze spelers laten inzien dat ze moeten meewerken en ik wil ze

aansporen om zichzelf naar buiten te brengen, zodat het netwerk in het handbal steeds groter wordt. Ik wil ook niet horen dat handbal 'maar' een kleine sport is. We zijn als federatie niet kleiner dan de andere zaa-sporten. Sporten als basket en volley staan misschien verder en hun nationale ploegen vormen momenteel het uithangbord van hun sport. In april hebben we een belangrijke Europese kwalificatiewedstrijd tegen Turkije. Wij willen tonen dat we niet minder waard zijn dan basket of volley. We kunnen intussen ook onze werking al verbeteren."

Met welke plannen loop je nog rond? "Ik wil eerst aan het product handbal werken. We moeten er de beleving inkrijgen. Naar enthousiaste spelers willen de mensen wel gaan kijken en dus moeten we zo veel mogelijk over handbal praten.

Zo heb ik halfweg november het doelpunt van Jeroen De Beule in Tongeren - Hasselt op Twitter gezet. Een hele spectaculaire goal, die iedereen via de sociale media kan bekijken. Gratis. We moeten nog meer inspelen op opportuniteiten. We hebben ingespeeld op het bericht van de EHF tegen agressie en terreur en we hebben er ons eigen standpunt bijgevoegd. Via Belga en onze

perscontacten stond het de volgende dag ook in de kranten. Natuurlijk zou ik stilaan ook meer met sportieve prestaties naar buiten willen komen. Ik wil in de toekomst naar clubs gaan, met hen spreken om te horen wat zij verlangen van de federatie. We moeten af van het negatieve imago dat alles wat misloopt de schuld is van 'de bond'. Ik wil er ook zijn voor de clubs en als ze bijvoorbeeld behoefte hebben aan mediatraining, kunnen ze altijd op mij een beroep doen. Hoe meer er over handbal gesproken wordt, hoe beter. Wij hebben de BeneLeague, de Red Wolves

en de Beker van België, maar we moeten tot meer acties komen en de geïnteresseerden iets aanbieden. Wij hebben jeugd, wij hebben opnieuw een nationale vrouwenploeg, wij hebben G-handbal voor gehandicapten. De ingrediënten zijn aanwezig om een mooie taart te maken, maar de 'crème fraîche' moet er nog bij. Het kan allemaal nog beter, maar wij hebben hier in Lummen zeven zeer gemotiveerde en bekwame mensen in hun vakgebied zitten, die mee een aantal stappen kunnen zetten. Ik moet voorzitter Wim Vos en de raad van bestuur bedanken dat ze mij het vertrouwen hebben gegeven om met een wit blad te beginnen. Mijn functie is zo lang en breed als ze hoog is. Zo hebben we b.v. meegedacht aan het veiligheidsaspect tijdens de recente periode en daar is TV-Limburg toch op afgekomen. We moeten inspelen op opportuniteiten of ze zelf creëren."

Wanneer vind je jouw opdracht geslaagd? "Ik vind die nu al geslaagd. Tegen iemand van buiten het handbal zei ik dat hij eens moest kijken naar onze interland tegen Tsjechië. Hij deed het en hij was opgetogen. 'Ik wist niet dat handbal zo boeiend kon zijn. Ik kijk volgende keer zeker opnieuw.' Dat is iemand die voorheen nooit handbal volgde en me er nu spontaan over aansprak. Zo zullen er nog mensen zijn. Dat is mooi. Op langere termijn moeten er natuurlijk ook sportieve successen komen. Daar kunnen we dan ons wagonnetje aan hangen. Dan kan handbal voor de buitenwereld overkomen als een volwaardige sport. Dan kunnen ook netwerken aangesproken worden, zoals ik dat zag op een business-avond bij Callant Tongeren. Als VHV kunnen we alleen helpen om van zulke avonden een succes te maken. Ik wil op zulke avond best iets over mediabelangstelling komen vertellen. Dat hoort ook bij mijn taak, vind ik."

Je had het tot hertoe over jouw communicatie taken, maar er staat ook commercieel manager op jouw nieuwe visitekaartje... "Ik wil er niet op afgerekend worden dat ik slechts 1000 Euro in kassa bracht. Als je in een kerselaar klimt om dadelijk de hoogste en dikste kersen te plukken, dan ga je minstens drie keer op je bek. Begin met de kersen te plukken die op jouw gezichtshoogte hangen en dan komen de andere later wel vanzelf. Zo zie ik het ook met het handbal: we hebben intussen G-sport, we hebben opnieuw een vrouwenploeg... Het klikt ontzettend goed met voorzitter Wim Vos. We zijn een tandem, die op één lijn zit. Wij willen samen veel in beweging brengen. Pas op, daarmee wil ik niks verkeerd gezegd hebben over Luc Tack, die schitterende dingen gedaan heeft voor zijn

club en voor het handbal en dat in zijn functie van voorzitter van Callant Tongeren nu nog steeds doet! Maar ik wil toch de raad van bestuur bedanken voor haar lef om iemand full-time in dienst te nemen als communicatie- en commercieel manager. Dat zie je in andere sporten alleen in het voetbal en in het wielrennen. Misschien een belangrijk signaal ook naar de buitenwereld of naar sportminister Muylers om misschien ook langs die kant één en ander in beweging te brengen. Wij willen de stap zetten naar een groter professionalisme, maar dat is een werk van lange adem. We moeten blijven dromen om aanwezig te kunnen zijn op een groot toernooi. We mogen gezond ambitieus blijven, vind ik. Iedereen wil natuurlijk naar de Olympische Spelen gaan. Het is duidelijk dat het nu, of binnen vijf jaar nog niet kan, maar ik wil er binnen negen jaar wel bij zijn. Nu moeten we echter eerst hard werken en groeien."

Hoe zie je jouw rol daarin? "Ik wil in die groeifase een bruggebouwer zijn. Ik wil gaan praten met Bloso, met de sportminister, met kandidaat-sponsors. Dat hoeft niet noodzakelijk geld te kosten. Op 9 april spelen we in Luik een belangrijke match tegen Turkije. Met die wedstrijd moeten we echt uitpakken. Niet alleen via de sociale media, maar ook via andere kanalen. De loting van de kwartfinales voor de Belgische beker hebben we op 'live stream' gevolgd, om te tonen dat alles legaal gebeurt en dat de informatie zo snel mogelijk verspreid geraakte. Ook dat kostte geen geld."

Je hebt nog wel wat ideeën in petto... "Mijn zoon volgt L.O. op het UCLL in Diepenbeek en volgend trimester krijgt hij daar handbal als studieobject. Wij hebben vanuit het VHV al gebeld met de verantwoordelijke en die was dadelijk enthousiast over de mogelijkheden die hij vanuit de bond kon meekrijgen. Gerrit Vertommen is ook al jaren bezig om een aantal clubs of scholen warm te maken voor het handbal. We proberen in de provincie deel uit te maken van een aantal schoolsportdagen. We willen bij alle geïnteresseerde groepen initiatie geven, zodat ze beseffen dat handbal bestaat. We moeten mensen aantrekken naar onze matches en als b.v. Tongeren tegen Hasselt speelt, dan zou ik het leuk vinden dat daar het Limburgs volkslied vooraf wordt mee gezongen door alle aanwezigen, zoals ik het hoorde uit 13.000 kelen voor STVV - Genk. Ik wil ook samen gaan zitten met de topmensen uit de Franse bond. Zij hebben toch ook een tijd in een dipje gezeten, maar ze zijn eruit gekomen. Zij weten hoe je het handbal populair kan maken. Ik wil ons nog niet dadelijk met Frankrijk

vergelijken, maar ik heb er ongelooflijk veel zin in om mijn enthousiasme over te brengen op mensen uit de handbalwereld, maar ook op mensen uit het bedrijfsleven. Ik wil werk maken van een nationale businessclub. Wij moeten zoeken naar mensen die in de sport met ons willen samen werken. Waarom zouden niet een 15- tot 20-tal mensen een bepaald bedrag in een pot steken voor één of ander aantrekkelijk project. Ik wil metertijd graag mijn loon terug verdienen voor de federatie.”

Je bent op dreef. Wat nog om de sport ook buiten Limburg te promoten? “Ik hoorde dat Uilenspiegel zopas haar 300ste lid huldigde. Die club is een voorbeeld voor velen om tot een brede basis te komen met mannen-, vrouwen- en jeugdteams, plus een G-afdeling. Wat bij Uilenspiegel kan,

moet bij andere toch ook kunnen. Maar dat kunnen wij niet club per club regelen als federatie. Dat verwachten ze ook niet van ons, maar we willen goede initiatieven uiteraard ondersteunen. Ik wil hier niet de ‘grote meneer’ komen uithangen, ik ben eerder een teamspeler. En hoe beter het team, hoe beter ik ook rendeer.

Wat ik tenslotte zeker één van de komende seizoenen wil realiseren, is de organisatie van een ‘Nacht van het handbal’. Daar moeten we de beleving en het enthousiasme van velen kunnen samen brengen en mensen met mekaar in contact brengen op zo’n avond, waarop iedereen uit het handbal bereikbaar moet zijn.

Marcel Coppens

VHV-twitter: @VHVhandbal

Kaaiman geeft nooit interviews

Koen Meulenaere: “Ik geef nooit meer interviews”

Wegens zijn eerdere belangstelling voor het handbal vroegen we in het vorige nummer van Handbal X-tra aan Koen Meulenaere (de intussen gekende, ironische cursiefschrijver Kaaiman uit De Tijd) naar zijn mening over de sport en hij gaf enkele klinkende antwoorden. Enkele weken geleden kwam hij in De Tijd terug op zijn interview. We kunnen niet nalaten het hier even te publiceren.

“Kaaiman geeft nooit interviews. De belangrijkste reden is dat niemand er ons om vraagt. Een tweede is dat er al genoeg gezeverd wordt en wij in alle bescheidenheid menen niets te vertellen te hebben, wat nooit door iemand is tegengesproken.

Maar als dan een oude kameraad als sportjournalist Marcel Coppens vraagt voor een interviewtje voor het driemaandelijks tijdschrift van de Vlaamse Handbal Vereniging, kan zelfs een hond als Kaaiman geen nee zeggen. U mag weten dat wij vroeger nog de bloedstollende handbaltoppers tussen Sasja, Neerpelt en Hasselt verslagen hebben voor de radio.

Het vraaggesprek vond plaats eind augustus, maar werd jammer genoeg pas gepubliceerd in de Handbal X-tra die vorige week (midden oktober, nvdr) in de bus viel. En daarin bestaat het de grote sportkenner Kaaiman om te declameren: ‘Peter Sagan? Wat heeft die al gewonnen? Misschien hier en daar een ritje, maar vergeleken bij kampioenen als Bernard Hinault, Francesco Moser of Jan Raas is hij een flapcoureur. Ik spreek niet eens over Roger De Vlaeminck of Eddy Merckx.

Sagan zeg, laten we ernstig blijven! Als die jongen één grote koers wint, eet ik de Velo Gotha op.’

Het zal smaken. (Sagan werd begin oktober wereldkampioen, nvdr). Wij herinneren ons plots een chef voetbal van Gazet van Antwerpen die eind jaren zeventig, toen de jonge Lozano furore begon te maken bij Beerschot, aan de beruchte bar van de socio-club op het Kiel de schouders ophaalde en uitriep: ‘Lozano? Wa kan ‘m? Geen kloten kan ‘m.

Spijts dit gebrek aan talent speelde Lozano nadien zeven seizoenen voor Anderlecht en twee voor Real Madrid, werd drie keer kampioen, won twee UEFA-bekers, en werd door zijn collega’s uitgeroepen tot Profvoetballer van het jaar. Er wachten Peter Sagan mooie jaren!”

06
JAN
16

red wolves

BELGIË vs TURKIJE

Kwalificatie wedstrijd WK 2017

WOE 06 JAN | 20u00 | KORTRIJK - LANGE MUNTE

TICKETS: -14 €5/KASSA €15
VOORVERKOOP €10
WWW.HANDBAL.BE - WWW.HANDBAL.BE

Apolloon Kortrijk blaast 40 kaarsjes uit

2016 wordt een jubeljaar voor Apolloon Kortrijk. Veertig jaar geleden, in mei 1976, werd deze West-Vlaamse traditieclub gesticht. Het embryo was al verwerkt op de KU Leuven, met name in het Sportkot. Twee Kortrijkzanan speelden er in de universitaire handbalploeg en moesten mentor Jan Pauwels beloven handbal uit te zaaien in West-Vlaanderen. 'Anders kwam onze thesis in gevaar,' lacht Geert Bossuyt, samen met Jean-Paul Verschelde de Founding Father van Apolloon Kortrijk.

Apolloon-voorzitter Karl Laverge heeft twee pioniers van het eerste uur uitgenodigd voor een gezellige terugblik op de ontstaansgeschiedenis van de club. Voor Jan Dhaene en Geert Bossuyt wordt het een avondje nostalgie, voor de trotse voorzitter een blik op de toekomst. Apolloon is weliswaar de oudste West-Vlaamse club, maar in '76 moesten wij nog in Oost-Vlaanderen spelen bij gebrek aan competitie in eigen provincie,' begint Geert Bossuyt. 'En het klopt inderdaad dat Jan Pauwels ons in het sportkot moreel verplicht heeft van minstens met één ploeg te starten in West-Vlaanderen. Jan Pauwels was promotor van ons eindwerk en hij suggereerde dat als de heren Verschelde en Bossuyt hun belofte niet hielden, hun thesis wel eens in gevaar zou komen. Hij had ons nooit kunnen bedreigen hoor, die thesis was veel te sterk...(bulderlach)

Maar Jan Pauwels heeft ons ook serieus geholpen hoor. Hij leverde alle afgedankte ballen van het Sportkot. Want aanvankelijk hadden wij geen materiaal. Jean-Paul en ik hadden enkel de know how meegekregen van Jan. In dat eerste jaar werden we ook formidabel geholpen door ene Herman De Groeve, van Jochewoa Aalst. Die man heeft ons aanvankelijk in leven gehouden als club. Want wij waren niet georganiseerd, wij hadden geen clubstructuur, wij hadden enkel zeven spelers. En elke week opnieuw hadden wij een boete voor te laat inleveren van wedstrijd-bladen, geen nummers op de truitjes, geen tafel-

afgevaardigde, en zo meer. En die man van Aalst heeft dat altijd voor ons betaald. Sterk hé?... Inderdaad, het klopt ook dat onze clubnaam werd ontleend aan de naam van de faculteitskring in Leuven. De studenten hadden een cafeetje recht over het oud gebouw van het Sportkot, het Apolloontje, en daar werden de eerste plannen gesmeed voor die kern in West-Vlaanderen. Onze naam is dus niet die van de god Apollo hé, wel die van 't café Apolloon. Het embryo van Apolloon Kortrijk is verwerkt tussen enkele cantussen door...

Jeugdbeweging als basis

'Het idee en de wil om in Kortrijk een club op te richten was reëel,' vult Jan Dhaene aan, 'het grote probleem was echter het gebrek aan spelers. Maar Geert was leider geweest in de KSA van Kortrijk, ik was toen ook leider en dan is Geert op een leidersvergadering spelers komen ronselen. Wij moesten toen vragen om handbal ne keer uit te leggen, begrijp je?, want niemand van ons kende het spelletje. Maar we waren wel sportieve jongens, we konden goed met een bal werpen, dus namen we de uitdaging aan. Echt pionierswerk hé, we moesten om te beginnen een speelveld zoeken. Dat werd de speelplaats van het Sint-Amandscollege, erg primitief allemaal. Dat eerste jaar competitie Oost-Vlaanderen waren wij de enige ploeg die buiten speelde. We hadden eigenlijk ook geen shirts, we speelden in een wit marcelleke met een

Handbal

Apolloon
KORTRIJK

Apolloon-voorzitter Karl Laverge

nummer erop geschreven. En Geert was manusje van alles: trainer, coach, secretaris, chauffeur voor de verplaatsingen. Want hij was een van de weinigen met een rijbewijs. Maar in Kortrijk werd onder de plaatselijke jeugd wel veel gesproken over die handbalploeg. Dat was nieuw hé, de jeugd was benieuwd. Vele jongens wilden dat spelletje ook wel eens proberen. Kortom, in geen tijd hadden wij spelers voor wel twee ploegen. En we speelden beslist op een redelijk niveau. Geert was immers een goeie trainer, hij kon zijn handbalkennis perfect op ons overbrengen. Handbal in Kortrijk had ook een gunstige repercussie op heel de provincie en in mei '77 zijn we gestart met een West-Vlaamskampioenschap. Diestart was eigenlijk een tornooi in de hallen van Roeselare, met acht ploegen gerekruteerd uit scholen, voor de Beker van West-Vlaanderen. Daar stond de wieg van het handbal in onze provincie. Uit die toenmalige acht schoolteams zijn zeker vijf nieuwe clubs ontstaan: Izegem, Wevelgem, Ieper, Wingene, Middelkerke,... En Apolloon met twee ploegen. De West-Vlaamse competitie was een feit, aanvankelijk met vallen en opstaan, maar dat zijn normale groeipijnen hé...'

Legendarische Mimosahal

Geert Bossuyt: 'Apolloon is vrij snel gegroeid, om de eenvoudige reden dat we al gauw een stevige ploeg hadden. Wij speelden elke wedstrijd zonder complexen. Maar tegelijkertijd amuseerden

we ons dol. Het is gebeurd, gelukkig maar één keer dacht ik, dat we met z'n allen tijdens de rust een pint gingen drinken in het cafétaria. Ongezien was dat (bulderlach), en toch wonnen we enorm veel matches. In de West-Vlaamse competitie waren wij baas. Ook door onze ervaring van dat eerste jaar in het buitenland hé, in Oost-Vlaanderen (weer bulderlach). Of Apolloon de voortrekker is geweest van het West-Vlaamse handbal? Absoluut! Maar we hadden wel meteen serieuze concurrentie van ploegen als Izegem en Wevelgem, die ook goed meedraiden. Dat was erg positief, dat maakte de competitie meteen aantrekkelijk. Het zorgde voor een leuke interactie. Het waren soms wedstrijden op het scherp van de snee. En vollen bak op de tribunes hé.'

Jan Dhaene: 'Dankzij onze goede relaties met het stadsbestuur kon Apolloon na zeg maar een geslaagd proefjaar beschikken over de sporthal in Heule. Nadat de Lange Munte was gebouwd voor volley en basket, verhuisden we naar de legendarische Mimosahal. We kregen dus al gauw faciliteiten én subsidies. Die goede relatie met de stad onderhouden we tot op heden nog steeds. Apolloon Kortrijk is een traditieclub in Kortrijk. De schepen van sport was ons altijd goed gezind, was zelfs een supporter. Misschien daardoor hadden we de bijna exclusieve beschikking over de Mimosahal, voor wedstrijden én trainingen. En geloof me, toen Apolloon later naar eerste nationale

promoveerde, waren de tegenstanders op hun hoede voor onze thuismatchen hé. Kleine hal, afgeladen tribune, zeer fanatieke supporters, een ware heksenketel. Je moest je schrap zetten tegen Apolloon. Wij waren een Angstgegnen voor vele ploegen. In die legendarische sporthal is Apolloon groot geworden. Met veel lief, maar ook veel leed...'

Hoogte- én dieptepunt

Apolloon Kortrijk groeide in de jaren '80 uit tot een begrip. Niet enkel in West-Vlaanderen, maar op bepaald moment ook in het land. Apolloon had immers als eerste West-Vlaamse club de eredivisie bereikt, met legendarische namen als Piet Van den Broucke, Johan Nottebaert, Stefan en Pieter Van Nieuwenhove, Robin Mathijs, Frank Platteeuw, Koen Driessens, Henk Deloof en andere lokale coryfeeën. Die promotie naar eerste nationale was ongetwijfeld een hoogtepunt in de clubgeschiedenis. Maar... er volgde ook een dieptepunt... 'Dat was de degradatie naar tweede nationale, niet omdat we sportief gefaald hadden maar louter en alleen door een hiaat in de reglementen van de bond,' weet voorzitter Karl Laverge. 'Als gevolg van een enorm onweer werden wij in de Mimosahal geteisterd door wateroverlast en dat leidde tot enkele forfaitnederlagen waar we geen schuld aan hadden. We werden gewoon genekt door een ontoereikend bondsreglement. We hebben daarvoor geprocedeerd, maar tevergeefs. Een dramatische bladzijde in onze clubgeschiedenis, die we nooit meer te boven zijn gekomen. Al onze topspelers zijn toen uitgezwermd, meestal naar Sasja. Voor de club was dat een enorme ontgoocheling. Want had die groep nog enkele jaren samen geleven, dan waren wij ongetwijfeld een topploeg geworden. Maar die exodus had ook een positieve kant. Op bepaald moment is er in Kortrijk een instroom geweest van Poolse spelers. Misschien positief voor het spektakel, maar ook een rem op de groei en de doorstroming van eigen jeugd. Ikzelf was in die periode als supporter zeg maar in het clubbestuur gerold. Intussen ben ik al 15 jaar voorzitter, maar ik heb als eerste bestuursdaad, ruim 25 jaar geleden, een specifiek jeugdbestuur opgezet in de club. Omdat ik van oordeel was dat het roer omgooien en een compleet andere koers varen, de enige manier was om de club te behoeden voor verdere afgang. We hebben toen bewust een stap teruggezet en resoluut gekozen voor de jeugd. We hebben onze jeugd maximaal onderbouwd, gestructureerd, kwalitatief ondersteund met gediplomeerde trainers, en kansen gegeven. En daar hopen we de vruchten van te plukken.'

Toekomst

Momenteel staat Apolloon Kortrijk in Liga 1. De Kortrijkzanan spelen een rol van betekenis in die reeks en hopen op termijn te promoveren. Koen Nel werd aangesteld als T1, André Sokolowski als erg ervaren en competente T2. Als daar geen toekomstplan achter zit?..

'Ja, maar de weg is lang en moeilijk,' geeft Jan Dhaene toe, "We hebben momenteel een zeer sterke lichting jonge spelers die snel groeit en ambitie heeft om op termijn naar tweede nationale door te stoten. Een mix van enkele oudere, meer ervaren spelers, en van jong talent. We zijn bezig aan een sterk seizoen. Samen met Izegem, dat ook goed bezig is, is er een dynamiek ontstaan om samen hoger op te geraken. Stap voor stap, we moeten geleidelijk groeien, want tweede nationaal is geen makkelijke klus. Maar de toekomst oogt mooi.' Karl Laverge: 'Op termijn komen alle spelers die ooit het nest verlaten hebben wel terug. Als trainer, of als medewerker, maar de band met de club van hun hart staat als een paal boven water. Dat is ook de sterkte van Apolloon Kortrijk, die familiale sfeer. Omzeggens alle kinderen van onze oud-spelers spelen bij de jeugd. Dat is toch een heel sterke troef. Dat is ook een troef die we uitspelen in ons jubileumprogramma. Het aperitief van ons jubeljaar was de organisatie van België-Tsjechië in de Lange Munte. Een geslaagde start van de festiviteiten, we hebben ontzettend veel lof en positieve reacties gekregen. Nu hebben we onder leiding van Jan Dhaene een feestcomité opgericht dat verdere activiteiten zal ontwikkelen voor volgend jaar. Er komt zeker een soort galamatch, wellicht tussen Apolloon en een West-Vlaamse selectie. Maar verder ook meer familiale activiteiten gericht op al onze spelers en hun familie. 2016 wordt alleszins een jubeljaar. Ook een promotiejaar? Dat zou alleszins een kers op de feesttaart zijn.'

'Voor mij zijn er twee mijlpalen in de clubgeschiedenis,' besluit Founding Father Geert Bossuyt, 'de stichting in 1976 met alle zotte belevenissen van die eerste jaren. En dan de krachtige ommezwaai van de jaren '90 naar een sterk jeugdbeleid. Dat is de redding van Apolloon geweest. De curve evolueert opnieuw in stijgende lijn ...'

Als ik dat volgende seizoen nog ben, heb ik het goed gedaan

Iedereen in het handbal kent nog wel Bram Dewit, de gestalterijke Belgische international. In zijn handbalcarrière ging hij van vele jaren Initia Hasselt over naar Neerpelt, om vervolgens in de Franse competitie de kleuren te verdedigen van Ajaccio (2 jaar), Cesson en Sémur-en-Auxois, tot steeds weerkerende blessures hem tot een afscheid dwongen als actief speler. Maar wat doen topspelers na hun carrière? Er wordt veel over geleverd, maar weinig aan gedaan. Bram Dewit bleef zelf niet bij de pakken zitten en vanaf 1 juli 2015 is hij de eerste manager in een Belgisch clubteam uit het handbal.

Wie kwam eigenlijk op het idee om jou daarvoor te vragen of was het een eigen idee? Bram Dewit: "Dat is eigenlijk geleidelijk gegroeid. Ik had bij het VUB in Brussel een cursus sport-management gevolgd, die in mei beëindigd werd. Voordien had ik ook al een bachelor in financiën en verzekeringen gehaald. Opdracht van mijn ouders: eerst de studies, nadien het handbal. Ik had ook al zes maanden bij KBC gewerkt.

Maar ik had acht jaar in de topsport gezeten en ik hoopte dat ik met mijn ervaring en met mijn studies wel opnieuw in de sport zou terecht kunnen. In een sportdienst b.v., in het basket, in een privé-bedrijf misschien. Aan het handbal had ik eigenlijk niet gedacht. Toen ik tijdens de play-offs toch eens opnieuw ging kijken naar Initia Hasselt werd ik bestookt met vragen. "Wat ga je doen?" Ik had er wat informele gesprekken over met o.a. de voorzitter. Twee weken nadien hadden we opnieuw een gesprek over de vraag wat ik eventueel zou kunnen betekenen voor Initia op gebied van sponsoring, supportersbeleving en een aantal interne zaken. Enfin, we stelden een lijstje op met allerlei taken die ik op mij zou kunnen nemen en hoe we alles financieel zouden rond krijgen."

Vooraf dat laatste lijkt me voor een (handbal)club niet zo gemakkelijk... "Dat klopt. Maar via Vlabus, een initiatief van de Vlaamse Gemeenschap, kan je subsidies krijgen ter ondersteuning van de sport. Eerst kwamen daar trainers voor in aanmerking, later ook mensen die b.v. het gras afreden bij voetbalclubs en die daardoor in orde raakten met hun verzekering, maar sinds enkele jaren werden ook

Bram Dewit in actie voor de RED WOLVES

administratieve functies en managementtaken binnen een club gehonoreerd. Twee jaar geleden maakte Noliko Maaseik daar als één van de eersten gebruik van. Ik dacht dat er momenteel een aantal functies gesubsidieerd worden. En er kwam blijkbaar een plaatsje vrij waardoor Initia Hasselt aanspraak kon maken op die subsidies. Die kunnen maximaal twee tot drie jaar bekomen worden door de clubs en nadien moet die functie binnen de club zelfbedruipend worden. Ikzelf heb voorlopig een contract van één jaar. Logisch lijkt me: Initia wist toen ook nog niet helemaal hoe dit structureel zou werken, terwijl ik daar ook op de VUB wel één en ander van opgestoken had, maar voor voorbeelden grepen ze daarvoor terug naar de 'grote' sporten zoals voetbal, wielrennen of basket. Binnen de club willen ze ook wel weten welke impact mijn functie heeft op het budget en welke taken daarvoor ingevuld worden. Na één jaar zal alles dan ook geëvalueerd worden."

Je was ook als speler actief bij enkele Franse clubs. Bestond het systeem van managers daar toen ook al? "Absoluut. Ik ben daar dan ook al enkele keren mijn licht gaan opsteken, want in het Belgische handbal bestond het niet. Ik kon wel tips krijgen bij Noliko Maaseik, in onze regio toch het grote voorbeeld van een mooi gestructureerde club, en van basketclub Limburg United. Maar voor de functie die ik nu uitoefen, hebben ze bij mijn Franse ex-clubs vier mensen in dienst. Allemaal met een specifieke taak. Ze verzorgen er de webstek, de contacten met de media, sponsoring, organisatie van de trainingen van alle teams, opvang van nieuwe spelers en alles wat daarbij te pas komt, verzekering van iedereen in de club, de studiemogelijkheden voor jongeren in combinatie

EHF CL: Hubo Initia Hasselt – Haslum Handballklubb

met hun sport en hun trainingen, supportersbegeleiding, allerlei publicitaire acties...Ik doe die vier functies dus zo'n beetje in mijn eentje en ik heb de voorbije maanden al een pak bijgeleerd. Je merkt als speler b.v. wel dat er zoiets bestaat als 'led boarding', maar hoe dat werkt en wat je daarvoor moet doen, daar sta je als speler niet bij stil. Het geraakt ook stilaan bekend dat ik de taak van manager uitoefen en ze bellen steeds meer naar mij over allerlei aspecten van het clubleven. Door het feit dat deze functie bestaat, wordt ook de taak verlicht van een aantal bestuursmensen, die zich nu beter kunnen concentreren op hun specifieke functies."

Je bent nu een vijftal maanden bezig. Wat heb je al kunnen helpen realiseren? "Ik denk dat ik wel een aantal nieuwe zaken heb aangebracht of bestaande taken op mij heb genomen. Zo hebben een aantal sponsors opnieuw bijgetekend en kwamen er enkele nieuwe bij. Alleen een echt 'grote' vis heb ik voorlopig nog niet aan de haak kunnen slaan voor de club.

Ik heb ook de indruk dat Initia toch iets meer in de media gekomen is. Ook bij b.v. Sporza zijn onze Europese prestaties niet onopgemerkt gebleven. Ik heb ook mee de ploegvoorstelling in mekaar gebokst. Ik heb ook de Europese verplaatsingen mee helpen organiseren. Er waren hapjes en drankjes in de VIP-ruimte. En er komen soms onverwachts nieuwe taken bij. Met de recente aanslagen in Parijs moest er plots met de komst van het Franse

Nîmes – gedacht worden aan verhoogde contacten met de veiligheidsdiensten van de stad Hasselt. Zij wisten ook wat er absoluut nodig was en wat niet. Ze waren dan ook discreet aanwezig op onze Europese wedstrijden."

Wat wil je de komende maanden zeker nog gerealiseerd zien?"Je kan natuurlijk niet alles op enkele maanden tijd realiseren. Maar het was wel bemoedigend om zien dat er meer dan 900 toeschouwers in de zaal zaten in de match tegen onze Spaanse tegenstander uit Pamplona. Vorig jaar – toen Initia toch even meedeed aan de Champions League – waren er dat maar 400. Maar de sfeer in de zaal is verbeterd en er komen ook meer toeschouwers naar onze competitie matches. Ik zou graag aan een gemiddelde van 600 supporters geraken dit seizoen."

En op langere termijn?"Natuurlijk is één grote sponsor, die in het (Europese) handbalverhaal geloofd, van harte welkom. Dan zou er nog meer daadkracht in de club kunnen komen. Wij willen regelmatig in de pers blijven komen, liefst met positieve resultaten. Wij zouden ook de 'merchandising' nog willen uitbreiden met sjaals en polsbandjes. Onze jeugd en onze supporters moeten trots zijn tot de grote Initia-familie te mogen behoren. Het is nog een beetje zoeken hoe ver we daarin kunnen gaan.

Er zit zeker ook nog een 'businessclub' in de 'pipe-

line'. Wij hebben al een aantal topteamssponsors, die ook in hun domein toppers zijn. Wij willen ze twee, drie keer per jaar bij mekaar brengen, met daaraan gekoppeld een interessante spreker. De sponsors moeten misschien ook de spelers en het bestuur beter leren kennen op zulke bijeenkomsten en ze moeten er zelf ook een 'win-win' situatie aan overhouden. Na Nieuwjaar lopen we in dat verband rond met plannen voor een winter-bbq. Het is ook mijn grote droom om op het einde van het seizoen iets te doen voor onze vele vrijwilligers. Daarover moeten we nog eens nadenken en zorgen dat het ook gesponsord geraakt."

Een sponsoringgroep samen met het basket, het hockey, het handbal...? "Ik weet niet of de geesten daar al rijp voor zijn. Hoe moet je de verkregen sponsoringgelden dan precies verdelen? Goed voor grote multi-sportieve clubs als Barcelona of PSG, maar misschien (nog) niet voor Hasselt. We willen wel meewerken aan de denktank, die de stad Hasselt binnenkort wil organiseren om een soort sportplatform te creëren. De bedoeling is om de supporters meer naar de sportmanifestaties te laten gaan. Dat zou eventueel kunnen door een 'sportpas', waarmee je voor een bepaald bedrag kan kiezen tussen een aantal wedstrijden in verschillende sporttakken."

Geen spijt dat je niet meer op het terrein staat? "Zeker weten, maar te veel blessures laten het niet meer toe. Tot hiertoe is alles bij mij steeds goed op mekaar gevolgd: eerst de studies, nadien het

handbal in het binnenland, later in het buitenland... Het was alleen niet ingecalculeerd dat ik al zou moeten stoppen op mijn 33ste, ik had er graag nog twee jaartjes bijgedaan. Ik heb het er nog heel moeilijk mee om naar een match te kijken en niet te kunnen meedoen. Ik mis de vreugde en het verdriet na de match en de kleedkamergrappen. Maar door mijn job als manager zie ik tegenwoordig nog maar 25 minuten van een wedstrijd, want tussendoor word ik voor allerlei klusjes of adviezen opgeroepen tijdens de match en dat is maar goed ook." (lacht)

Wanneer is jouw opdracht geslaagd? "Je weet ook wel dat je in deze opdracht op een bepaald moment wordt afgerekend op de resultaten. Momenteel denk ik dat ik een positieve evaluatie mag verwachten, maar er moeten ook nog een aantal zaken gerealiseerd worden. Zeker op sponsoring-gebied. Je zal het zelf kunnen nagaan: als ik volgend jaar nog manager ben bij Initia Hasselt, is mijn opdracht geslaagd!"

VHV HANDBALSTAGE GENK

Kijk jij ook al uit naar een leuke zomervakantie? Van maandag 11 juli tot en met vrijdag 15 juli 2016 is het weer tijd voor onze jaarlijkse handbalstage. Dit jaar zal deze plaatsvinden in Genk, we logeren er in de Kattevenia. Er wordt getraind in de sporthal op het domein en we verblijven in het sporthotel zelf.

Wat gaan we doen tijdens deze supertoffe handbalstage? Er zijn een tweetal trainingen per dag. We denken hierbij aan balcoördinatie, techniek, basistactiek, keepertraining... Er zijn eveneens leuke en uitdagende dag- en avond-activiteiten. De stages staan onder leiding van Gerrit Vertommen en Thomas Peeters (beide Master LO en Trainer A) en VTS gediplomeerde trainers.

Alle jongens en meisjes geboren in 2000 – 2006 mogen deelnemen. De prijs is all-in €275. Dit is

inclusief alle trainingen, de verzekering, alle maaltijden en de vier overnachtingen in het sporthotel. Hoe moet je nu inschrijven voor dit leuke evenement? Stuur via mail je voornaam en naam, geslacht, volledig adres, geboortedatum, telefoonnummer, e-mailadres en de vermelding of je doelmann/vrouw bent of niet. Het inschrijvingsgeld stort je op het rekeningnummer van de Vlaamse Handbalvereniging vzw, dit is 068-0829400-77. Dit doe je ten laatste drie weken na de inschrijving (anders vervalt deze) met "handbalstage Genk + naam deelnemer als vermelding.

Aarzel niet, de plaatsen zijn beperkt!

Heb je vragen?

Gerrit Vertommen helpt je graag telefonisch verder op het nummer 0486/90 67 46 of via mail gerrit.vertommen@handbal.be.

Verlag Kids Day Heist o/d Berg

Zondag 15 november 2015 organiseerde handbalclub Heist o/d Berg de jaarlijkse Kids Day. Het werd een dag vol handbalplezier voor jong en oud!

Geslaagde editie

De Kids Day was een schot in de roos. Met meer dan 350 aanwezige kinderen kunnen we spreken van een topeditie! In totaal namen ruim 50 ploegen deel aan deze handbal dag. In de voormiddag speelden de JM8, M10 en JM10 en in de namiddag waren de JM12 en M12 aan de beurt.

Verloop van de dag

Voor de medewerkers begon de dag al vroeg. Om 8u30 werden we verwacht om alles klaar te zetten zodat de kinderen om 10u konden beginnen met hun toernooi. Vanaf 9u15 ontvingen we de eerste spelers en speelsters. De kinderen begaven zich naar de kleedkamers en de ouders namen plaats op de tribune. In de voormiddag werden dan de wedstrijdes gespeeld tussen clubs van de JM8, de J10 en M10 van over heel Vlaanderen. Het toernooi voor deze handbalspelers zat erop om 13u. Tussendoor konden alle kinderen zich ook uitleven op het springkasteel, waar gretig gebruik van werd gemaakt. Er was ook een schminkstand voorzien waar jongens en meisjes zich konden laten grimeren als prinses, poes, spiderman of piraat. Vooral de prinsesjes waren in trek. Er waren eveneens handbalproeven voorzien waarbij er een handbal te winnen viel en alle deelnemers kregen een handbaltattoo. Door deze randanimatie kwam werkelijk iedereen aan bod. De handbalproeven vielen zelfs zo in de smaak dat er na een tijdje enkele bekende gezichten terug opdoken. Een tiental kinderen bleef opnieuw deelnemen.

Om 13u30 begonnen de J12 en M12 aan hun wedstrijdes. Om 16u30 zat het toernooi er voor deze kinderen ook op. Maar dat betekende niet dat de handbal dag er al op zat. Alle kinderen kregen nog een handbaldiploma en een T-shirt. Er werd ook nog een groepsfoto gemaakt om deze mooie dag op beeld vast te leggen. De sfeer vandaag was ontspannen en de wedstrijden verliepen sportief en gemoedelijk. Het was een supergeslaagde dag waarop niemand zich verveld heeft. We hebben enkel kinderen gezien met een lach op hun gezicht. Dit was de bedoeling van deze dag, samen met het in de kijker zetten van onze handbal sport.

Bedankt

De Kids Day is het werk van een team, ondersteund met tal van vrijwilligers. Dankzij het teamwork is deze dag een succes geworden. Een welgemeende dank aan alle jeugdscheidsrechters en medewerkers van handbalclub Heist o/d Berg die meegeholpen hebben om van deze dag een succes te maken.

Tot volgend jaar!

Paulien Mourmans

Speelster van het Jaar Marlies Verschuuren: Inzet en talent als handelsmerk

Marlies Verschuuren was pas 7 toen ze begon te handballen. Ze doorliep alle jeugd-reeksen bij DHC Waasmunster, maakte deel uit van een 'gouden lichte' en realiseerde met die groep de doorbraak naar eerste nationaal. Zelf schoot ze als een komeet de hoogte in. Vorig seizoen werd ze topscorer in de hoogste damesreeks en bij de start van dit seizoen verkozen tot Speelster van het Jaar. Wat doet dat met een meid van 23?

'Ik had het zeker niet verwacht. Maar ik weet ook dat ik vorig jaar een relatief sterk seizoen heb gespeeld en dat de insiders dat wel appreciëren en naar waarde schatten. Het is al-leszins een erkenning van mijn inzet, want ik heb er keihard voor gewerkt. Ik ben met een talentrijke groep gepromoveerd naar eerste nationaal en deze prijs is dan ook een mooie beloning voor al die jaren trainingsarbeid. Maar niet enkel voor mij hé, het is een bekroning voor het hele team, voor de trainersstaf en de hele entourage. Ook het clubbestuur deelt in die prijs. Zonder hen had ik nooit gestaan waar ik nu sta. Waasmunster is een heuse familieclub, en dan nog eens onlos-makelijk verbonden met de familie Verschuuren. Mijn ouders zijn er ingerold door hun handballende dochters, die dan weer dankzij Veerle Permentier de handbalmicrobe te pakken kregen. Allemaal genieten ze mee hoor!

Waarom ik die uitverkiezing te danken heb? Ach, ik sta van mijn zestiende in het eerste team, ik zet mij altijd onvoorwaardelijk in, ik heb altijd voor de nationale jeugdselecties gespeeld. Met Waasmunster zijn we samen gepromoveerd en misschien heb ik daarin wel een belangrijke rol gespeeld. Ik ben vorig seizoen topscorer geworden, heeft dat misschien een rol gespeeld? Maar... eigenlijk moet je dat vragen aan de mensen die op mij gestemd hebben ...'

Dus vragen wij het aan de TI van DHC Waasmunster: 'Marlies adem handbal,' antwoordt Conny Schepers, 'Ik heb al heel veel talenten begeleid maar nooit iemand als Marlies. Ofwel waren ze supergetalenteerd, ofwel gingen ze er elke training keihard tegenaan, maar Marlies heeft beide. Je moet haar verplichten een dag rust te nemen. Ze is onwaarschijnlijk leergierig, zij voert exact uit wat je vraagt, een natuurtaent pur sang. Misschien zijn er nog wel speelsters meer getalenteerd dan zij. Maar die combinatie van talent en 400% inzet op training, dat is uniek

Speelster van het jaar

hoor. Die prijs is dus dik verdiend.'

Behoud als objectief

DHC Waasmunster staat op het moment van dit gesprek op een zesde plaats met 4 punten. Dit kun je bezwaarlijk een benijdenswaardige positie noemen. Vooral de thuisnederlaag tegen rechtstreeks concurrent Middelkerke/Izegem kwam hard aan...

'Voor iedereen die niet weet hoe hard wij trainen was dat misschien een teleurstelling,' verrast Conny Schepers, 'Ik denk dat ik de enige was die rekening had gehouden met een nederlaag. Het zit zo. Sinds vorig jaar kunnen we via een sponsor gretig gebruik maken van de fitnesszaal. Dat betekent dat de meisjes twee keer per week aan krachttraining doen in functie van de wedstrijden die er aan komen. Uitgerekend voor die wedstrijd tegen Middelkerke waren we met een nieuw krachtprogramma gestart. Dan weet je dat de benen wellicht niet mee willen. Ik herhaal wat ik op de persconferentie heb gezegd, en wat som-mige collega's als te bescheiden beoordeelden, maar dit seizoen is het behoud in eerste nationaal ons enige objectief. Zeker tot onze vier geblesseerde meiden terug beschikbaar zijn. Pas dan hebben we opnieuw een prachtig team om onze ambities scherper te stellen, pas dan moeten we er opnieuw staan. We missen als sinds december drie basisspeelsters en dat voel je niet enkel in de competitie, maar ook op training. We missen een meerwaarde, er ontbreken enkele schakels in het raderwerk.

Daarom hebben we met z'n allen besloten het accent op de play-downs te leggen. Bedoeling is in februari individueel een stap hoger te staan om als ploég het behoud af te dwingen. Dus, momenteel moeten we onze ambities zeker niet bijsturen, we zijn op koers...'

Conny Schepers is een soldaat van vele oorlogen en praat met kennis van zaken over handbal. Hoe is het anno 2015 gesteld met ons dameshandbal in het algemeen en Waasmunster in het bijzonder?

Conny Schepers: 'Kijk, Waasmunster heeft een zeer jonge groep meisjes. Marlies en Stefanie Van den Abeele zijn beiden vooraan in de 20 en tevens de oudsten van de groep. Wij hebben zes meisjes van de M19 in onze ploeg. Waar kan zo'n jonge groep ervaring hebben opgedaan? Leeftijd speelt geen rol, ervaring wel. Die meiden spelen pas enkele jaren in de hoogste reeks, in een competitie van toch eerder bescheiden niveau. Wij hebben ook geen echte patron op het veld, een oudere speelster die de lijnen uitzet en haar ervaring overbrengt op de jeugd. We hebben veel te weinig wedstrijden in onze competitie en als je dan voor de knikkers gaat moet je sowieso de wet van de sterkste ondergaan. Ik betwijfel of het niveau de laatste jaren gestegen is in ons dameshandbal. Ik heb eerder het gevoel dat het kransje veel beperkter is geworden. Jeugdopleiding laat te wensen over, veel clubs verzuimen dit aspect. En speelsters weghalen is ook beperkt, iedereen vist in dezelfde vijver.'

Jeugdwerking essentieel

Marlies Verschuuren: 'Jeugdwerking is nu net een sterk punt in onze club. Ik ben zelf jeugdtrainer, al ettelijke jaren, en ik weet waarover ik praat. Waasmunster zet alles op eigen kweek, dat zit in de filosofie van onze club, wij willen een warme familieclub zijn. Veerle Permentier is zowat de spil van dat jeugdbeleid. Ook ik heb van haar alles geleerd. Zij is de grote promotor van handbalinitiatie in de scholen van de regio. Zo hebben we al heel wat speelsters gerekruteerd. Maar het wordt er zeker niet makkelijker op. De jeugd haakt nogal gauw af vind ik. Het zal lang duren vooraleer we opnieuw een gouden lichting hebben als ons huidige eerste team. Alhoewel, we hebben een superlichting M14...

Wij willen het als club ook in de toekomst blijven doen met eigen kweek. Onze M16 zijn intussen integraal overgegaan naar de beloften. Maar we hebben ook al speelsters aange-trokken uit de regio, van kleinere clubs die Waasmunster als een soort magneet ervaren. Waasmunster heeft een zekere aantrekkingskracht voor talenten die een stap hogerop willen. Onze doelstelling is die jonge talenten te laten meegroeien met onze eigen jeugd. We hebben helaas ook al een drietal talentrijke speelsters verloren door zware blessures. Dus versterking van buitenaf lijkt even onvermijdelijk als noodzakelijk. Maar dan wel eerder bescheiden, op maat van onze club en met respect voor onze filosofie. Weet je, bij Waasmunster speelt iedereen met het hart, uit liefde voor het handbal. Wij beleven handbal zoals je het hoort te beleven. Niemand krijgt een vergoeding, zelfs geen reiskosten. Dan moet je wel echt een idealist zijn hé?'

Blessureangst

Of de ploeg staat of valt met Marlies Verschuuren?, werpen we de Speelster van het Jaar voor de voeten ...

'Nee, absoluut niet,' weerlegt Marlies met klem, 'met die stelling ga ik zeker niet akkoord. Iedereen werkt hard, sommige speelsters moeten er harder voor werken dan andere. Ikzelf ook hoor, want ik vind dat ik zowel technisch als tactisch nog steeds een serieuze achterstand heb vergeleken met andere speelsters in ons land. Talent is niet genoeg, je moet ook luisterbereid zijn om op elke training bij te leren. Dat is overigens de grote verdienste van Conny, zij reikt ons elke week nieuwe handbalkennis aan. En dat geldt voor elke speelster van ons team. Onze ploeg valt of staat niet met mij, wél met elke speelster die uitvalt door blessure. Blessurelast is onze grootste gesel. Bij Waasmunster is dus iedere schakel belangrijk, maar ik besef wél dat ik elke wedstrijd top moet zijn om een meerwaarde te betekenen. En om tegen ploegen als Visé en Hasselt echt mee te kunnen moet iederéén top zijn. Dus als ik een mindere dag heb wordt het wel lastig om van de betere ploegen te winnen.'

Uitvlagging van talent naar het buitenland is genoegzaam bekend. Nicky Houba, Xenia Smits, Nele Antonissen, Andrea Mertens, Dagmar Nelissen... stuk voor stuk grote talenten die hun geluk in onze buurlanden gaan beproeven. Heeft de Speelster van het Jaar daar al aan gedacht ?

Marlies Verschuuren: 'Ach, ik denk in eigen land nog heel veel progressie te kunnen maken. Als ik die stap naar een buitenlandse club zou overwegen is dat enkel om op een professionele manier te kunnen handballen. En deeltijds, of zelfs voltijds net mijn sport bezig te zijn. Ik koester handbal, ik ben er continu mee bezig, maar er echt professioneel van leven is bij ons uitgesloten. Dus als je dat wil móét je die stap naar het buitenland wel zetten en hier alles achterlaten. Voorlopig is dat niet aan de orde, ik heb hier nog veel te leren. Ook in de nationale damesploeg zit nog veel progressie. Alleen al op training kan ik daar nog veel leren...'

Nationale ploeg

Meteen is de toon gezet: de nationale damesselectie. In Kortrijk, als voorspel voor de interland België-Tsjechië, speelden onze nationale dames tegen het Noord-Franse Lomme. Met succes. Een geslaagde herstart ?

'Absoluut,' weet Marlies Verschuuren, 'speelsters en technische staf waren zeer tevreden. Ikzelf heb ook lovende commentaar gekregen, dat is best leuk. Het is natuurlijk een eerste wedstrijd, een begin, maar er zijn naar verluidt al meerdere oefenwedstrijden gepland. Dus het lijkt te lukken met die herstart. Hopelijk krijgt de bond ook het financieel plaatje rond. Want continuïteit is nu een eerste voorwaarde. De groep heeft toch bewezen over voldoende technische bagage te beschikken om de uitdaging aan te gaan. Tegen Lomme was het alvast een geslaagde première. Iedereen toonde de juiste mentaliteit.'

'Ik ben er van overtuigd dat deze start de goeie is,' verzekert Conny Schepers, 'er waait een nieuwe wind in de federatie. Het besef van de noodzaak aan een nationale dames-lectie is aanwezig, het klimaat om het project te doen slagen eveneens. De bestuursploeg heeft zich overigens publiek geëngageerd, dat heb ik voordien nooit gehoord. In het verleden werd de droom van vele meisjes afgenomen. Neem nu een Nicky Houba, die heeft nooit van nationaliteit willen wisselen omdat ze bleef hopen voor België te kunnen spelen. Nu is ze fin de carrière, en wordt die hoop realiteit. Voor Nicky is het te laat, maar voor de talenten die nu staan te trappelen ligt er een mooie toekomst open. De drijfveer is er om topprestaties te leveren. En daar kunnen ook de clubs de vruchten van plukken.'

Marlies Verschuuren doctoreert momenteel aan de Universiteit Antwerpen in de biomedische wetenschappen. Dat betekent even de combinatie handbal-studie aanpassen.

'Het valt soms zwaar,' besluit Marlies, 'Na mijn onderzoekswerk op de universiteit naar de training, heel laat thuis, in de weekends competitie, zowel fysiek als mentaal een zware belasting. Maar ik doe het toch zo verdomd graag hé. Conny heeft net verteld over de doelstelling dit seizoen. Dat betekent ook voor mij de persoonlijke ambities bijsturen. Want ik heb een winnaarsmentaliteit, ik wil punten scoren, ik wil hoger staan in de rangschik-king. Ik probeer mij elke wedstrijd te bewijzen, nu misschien nog meer dan vorig jaar. Want ik wil aantonen dat ik die uitverkiezing tot speelster van het jaar verdient heb.'

DE PIVOT
HANDBALSHOP.BE

sporza

**JEAN-CHRISTOPHE
HOUGARDY**

FYSIO

**MICHEL
KRANZEN**

T2

**JENS
LIEVENS**

1

**JEROEN
DE BEULE**

44

**BRAM
VAN DER GOTEN**

13

**SERGE
SPOOREN**

3

**NATHAN
BOLAERS**

32

**GERT-JAN
MATHIJS**

29

**TOM
ROBYNS**

11

**THOMAS
BOUYER**

**NICOLAS
DIERICK**

**SIMON
OOMS**

2

**ROEL
VALKENBORGH**

15

**COLIN
GLESSNER**

7

**DOMAS
LAERS**

4

**JEF
LETTENS**

16

**MARC
DONGLEUR**

BEGELEIDER

**YERIME
SYLLA**

11

**COLAS
ANSE**

18

**DAMIAN
KEDZIORA**

22

**BARTOSZ
KEDZIORA**

23

**ARBER
QERIMI**

34

We moeten leren om van eigen sterkte uit te gaan

De Red Wolves namen het begin november twee keer op tegen Tsjechië. Beide interlands kaderden in de voorronde van het WK, dat in 2017 in Frankrijk georganiseerd wordt. Onze Belgische mannen trokken twee keer aan het kortste eind, maar wat ze toonden is hoopvol voor de toekomst van de nationale ploeg en van het Belgisch handbal tout court!

'Beide wedstrijden waren een geweldige ervaring,' zegt Jeroen De Beule, speler van Callant Tongeren én speler van het jaar. 'Ik had nooit verwacht dat wij tot zulke prestaties in staat waren. Anderzijds is het een dubbel gevoel want we blijven twee keer met lege handen achter. Het maakt niets uit of je met één of met vijf doelpunten verschil verliest. Je pakt geen punten. Een nederlaag levert niets op. Maar het resultaat alleen is niet zaligmakend. We moeten vooral onthouden dat we enorm weerwerk hebben geboden aan de Tsjechische profs en dat hun topspeler, Filip Jicha, tijdens beide partijen telkens een groot aandeel in de zege had. Eens de ontgoocheling over de nederlaag weggeëbd was, voelden we met zijn allen dat we toch progressie gemaakt hebben en stilaan de kloof richting subtop weten te dichten. Eerlijk, ik verschoot

ervan dat we tot dit soort dingen in staat waren.' Het verschil tussen de Red Wolves en Tsjechië zat niet alleen in efficiëntie. Het kwam vaak ook op details aan. *'Het spel dat we zowel thuis als in Tsjechië gebracht hebben is iets waar ik al jaren van droom. Je merkt dat we met onze beperkte middelen ook efficiënt en goed werk kunnen afleveren. Het verschil tussen de heen- en thuiswedstrijd is dat we thuis meer balverlies hebben geleden, maar doelman Jef Lettens speelde in Kortrijk een fantastische wedstrijd. Tot ongeveer een kwartier voor tijd hielden we gelijke tred, maar dan merkte je dat de Tsjechen nog een tandje konden bijsteken. Wij beschikten over een zeer degelijke 1600 cc motor, maar de Tsjechen hadden een 2000 cc motor. In Tsjechië waren ze minder gemotiveerd en daar hebben wij van geprofiteerd. Wij hebben hen daar echt verrast, maar op bezoek bij ons waren ze meer op hun hoede. Ze wilden geen twee keer dezelfde fout maken. Wij mogen als ploeg best fier zijn dat we hen tot het uiterste gedreven hebben en we moeten vooral onthouden dat we van onze eigen sterkte moeten uitgaan. We moeten niet meer kijken hoe ze het elders doen. Neen, die tijd is voorbij. We schrijven ons*

eigen verhaal en vroeg of laat zullen we slagen. Daar ben ik absoluut van overtuigd!

Speler van het jaar

In september werd Jeroen De Beule verkozen tot speler van het jaar. 'Dat is leuk, iets uniek en een erkenning voor hetgeen je gepresteerd hebt. Als jeugdspeler droomde ik ervan om dit ooit te bereiken en kijk, mijn droom is werkelijkheid geworden. Maar dit is een momentopname. De honger is nog niet gestild. De ambitie is om nog beter te worden. Ik speel nu al enkele jaren op het hoogste niveau en eigenlijk was vorig seizoen niet mijn beste. Als team zijn we er wel in geslaagd om de titel te pakken en dat zal ook wel een aandeel gehad hebben in deze bekroning. Tot speler van het jaar verkozen worden is een hele eer.'

Jeroen De Beule is al zeven jaar samen met Sara Marteleur, zelf ook actief in het handbal bij Visé. Handbal is de rode draad in hun leven. *'Er wordt thuis heel veel over handbal gesproken en soms leidt dat wel eens tot een discussie, want de zus van mijn vriendin speelt ook handbal. Dan heb je drie verschillende ploegen en drie verschillende meningen. Handbal is een deel van ons leven. We investeren veel in onze carrière. Het is dan ook*

niet meer dan logisch dat er veel over handbal gesproken wordt.'

De ene keer wordt er al eens geplaagd en de andere keer worden er ook wat tips aan elkaar gegeven. *"Intussen kennen we elkaar zo goed dat we weten dat we best zwijgen na een wedstrijd, zeker na een nederlaag. Dat ligt gevoelig. We hebben echt een afkoelperiode nodig waarna we dan wel elkaar vrank en vrij onze mening durven zeggen. Als het niet goed was, is het niet goed en dan moet je dat van elkaar kunnen verdragen. In die zeven jaar dat we samen zijn, is het standaard dat we elkaars match analyseren en feedback geven. Dat gaat vrij ver tot het maken van een tekening om iets uit te leggen,'* glimlacht Jeroen De Beule.

Bij korfbal mogen mannen en vrouwen samen in één ploeg spelen. Bij handbal is dat niet het geval. *'We spelen beiden op een backpositie. Ik speel als linksback, Sara is spelverdeelster. Moesten we beiden in dezelfde ploeg spelen dan weet ik zeer zeker dat we elkaar perfect zouden aanvoelen en aanvullen. Ik zou haar als speler nodig hebben.'*

Eric Dupain

“Vertrouwensblijk na een controversiële beslissing”

Stephen Martens en Angelo Verdonck kennen elkaar al bijna 20 jaar, vanaf het moment dat ze beiden bij de jeugd ploegen van Sint-Truiden uitkwamen. Ze zijn momenteel respectievelijk 31 en 32 jaar en na het voorbije seizoen werden ze voor het eerst uitgeroepen tot ‘scheidsrechters van het jaar’, een bekroning die beiden zichtbaar deugd doet. Ze vormen al sinds vijftien jaar een vast scheidsrechterskoppel. Stephen is de zoon van de alom gekende duivel-doet-al bij de club, Romain Martens, terwijl Angelo’s vader jarenlang penningmeester was bij dezelfde club. Angelo was getuige op de trouw van Stephen. “Soms zien we mekaar meer dan mijn vrouw me ziet,” lacht Stephen.

Maar nee, aan de titel ‘scheidsrechter van het jaar’ hadden ze zich niet verwacht. “Ik vond dat Thomassen - Schmack b.v. een zeer goede bekerfinale floten, maar ja, dat was al enkele maanden voordien gebeurd en blijkbaar vergeten de mensen zoiets sneller,” weet Verdonck. “Het is een blijk van vertrouwen dat ze aan ons dachten, want in de verlenging van de play-off-finale troffen we op tien seconden voor tijd een controversiële beslissing waarbij Hasselt naast de titel greep,” vult Martens aan.

“Toch vond ik dat we een constant seizoen floten. Ik denk dat we door de meeste clubs en scheidsrechters wel gewaardeerd werden. Bij die ene beslissing op een cruciaal moment in de play-offs kom je natuurlijk meer ‘in the picture’. Maar we stonden wel in contact met mekaar via de ‘oortjes’ en we waren het dadelijk met mekaar eens dat we een aanvallende fout moesten blazen. Je moet dan op dat eigenste moment een beslissing nemen. Misschien wel de moeilijkste beslissing uit mijn carrière. Maar ik heb nog altijd het gevoel dat onze beslissing de juiste was. Lang heb ik me daar achteraf niet meer om bekommerd, want een dag later vertrok ik met vakantie,” grijnst Angelo.

“Zoals na elke wedstrijd bekijken we later de beelden nog wel eens van onze matches. Ik heb die bewuste fase, maar ook de ganse match nog eens bekeken en ik denk dat we een eerlijke en juiste beslissing namen. We kregen zelden zo veel reacties en steun als na die finalematch,” herinnert Martens zich.

Hoeveel tijd besteden jullie per week aan de voorbereiding van de matches, want goede scheidsrechters moeten eigenlijk ook atleten zijn? “Dat ligt een beetje anders bij ons beiden, want ikzelf speel nog op de zondagse thuiswedstrijden van onze ploeg in tweede nationale. Ik vind het

spelletje zelf nog te leuk om er al mee te stoppen. Dat betekent dat ik drie keer per week ga trainen om de conditie hoog te houden. Voor het begin van de competitie bereid ik me ook twee keer per week voor op de fysieke testen, waar ik tot hiertoe amper problemen mee had, en één keer per maand komen we met de andere scheidsrechters samen. Niet alleen om fysiek in orde te zijn, maar ook om samen te praten over onze ervaringen en eventuele problemen,” zegt Martens.

“Dat ligt inderdaad een beetje anders bij mij,” beseft Angelo. “Ik ben beginnen handballen toen ik 12 jaar was, maar ik had als speler niet het talent van Stephen. Bovendien ben ik twee keer aan mijn knieën geopereerd en dan ben ik gestopt als speler. Maar een 15-tal jaren geleden hebben we dan samen een jeugdscheidsrechterscursus gevolgd en van dan af zijn we langzaam opgeklommen naar de Belgische top. Op fysiek gebied moet ik me dus op mijn eentje voorbereiden, maar dat is geen probleem. Ik ga twee tot vier keer per week lopen en je vindt me ook wel in de fitnessclub. Niet om er als een bodybuilder uit te zien, maar gewoon om in beweging te blijven op de loopbanden. Ook voor mijn vormden de fysieke testen nog nooit een probleem.”

Wat zijn jullie sterke punten en wat zijn de kwaliteiten van een goed scheidsrechtersduo? Wat zijn de moeilijkste punten? Martens: “Ik spreek vrij veel met de spelers. Vroeger soms té veel. Voor mij mag er interactie zijn tot op een bepaald gebied. Als het publiek begint te roepen tegen ons, dan houden we opnieuw even afstand. Ik probeer altijd de lat op een bepaalde hoogte te leggen om te beslissen wat we fluiten, maar ook dan zit je soms nog wel met een grijze zone en dan wil ik best kort toelichten waarom ik een bepaalde beslissing nam. Ik denk dat goede scheidsrechters elkaar aanvullen. Ik ben de ‘lange smalle’ van ons duo. Iedere scheidsrechter heeft ook een andere stijl, maar in het spel zijn we zeker naar elkaar toe gegroeid. En met de ‘oortjes’ staan we ook veel met elkaar in contact. Ik hecht er ook wel veel belang aan om achteraf onze eigen wedstrijden te bekijken. We bekijken dat dan per rubriek. Hebben we b.v. op dezelfde manier een speler bestraft? Het gevolg is ook dat we mekaar veel sneller aanvoelen. We willen ook een zekere balans hanteren en als het eens een keertje mis loopt, dan mogen we zeker niet in de val trappen om te gaan compenseren. Je moet alles in één seconde beslissen, maar ik denk dat het voornameste is dat we consequent blijven en één lijn volgen.”

Verdonck: “Een moeilijke vraag. Stephen heeft een natuurlijke uitstraling. Dat is ook een gevolg

van zijn lichaamsbouw, maar je moet die autoriteit ook zelf afdwingen. Misschien is hij ook iets meer toegankelijk. Ik had dat misschien vroeger iets meer, maar we hebben zeker veel punten met mekaar gemeen. Wellicht denk ik meer na over bepaalde zaken, maar dat heeft dan wellicht weer te maken met mijn achtergrond. Ik heb nl. een drietal jaren voor Het Nieuwsblad en Het Laatste Nieuws gewerkt.”

Angelo Verdonck

Is dat intens arbitreran eigenlijk ook goed te combineren met jullie job? Verdonck: Mijn collega Stephen werkt in de IT-sector in Maastricht en hij kan wel gebruik maken van flexibele werkuren. Ik zelf ben momenteel bezig met een carrièrevanandering. Van de journalistiek kan je onvoldoende leven en dus loop ik stage als treinbegeleider bij de NMBS. Eind november hadden we Europese aanduidingen voor wedstrijden in Italië en Zwitserland. Ik heb toch kunnen regelen dat ik daarvoor vrij kreeg. Ik mocht zelfs op veel begrip en interesse rekenen bij mijn nieuwe collega's.”

Er wordt wel eens gezegd dat het gemakkelijker is om te fluiten in het buitenland dan in eigen land, waar je toch steeds terecht komt in een klein wereldje... Martens: “Ik denk dat die uitspraak een hardnekkig cliché is, want het hangt er dikwijls vanaf in welk land je terecht komt. In het ene land heb je meer discipline dan bij ons, maar er zijn er ook behoorlijk wat met minder discipline. In eigen land weten ze dat ze tegen ons iets kunnen zeggen, maar in het buitenland ligt die afstand met de spelers nog iets groter. Wij moeten dat gebied zeker ook nog groeien in de arbitrage.

Ik heb het nog nooit meegemaakt dat ze iets naar ons gooiden. Het gebeurt natuurlijk wel dat een ploeg in een slechte dag, die frustratie tracht af te ventelen op de scheidsrechter, maar daar trekken we ons niks van aan. Het klassieke teken dat de match zogezegd ‘verkocht’ is, komen we ook steeds minder tegen. We blazen immers steeds in eer en geweten, maar ook dan kan het gebeuren dat we al eens een mindere match blazen, maar daar mag je je niet te lang op vastpinnen en ge-

woon na een foutieve beslissing trachten de juiste draad opnieuw op te nemen.”

Verdonck: “Het klopt natuurlijk wel dat het in ons land een klein wereldje is. Maar ik heb de indruk dat we meestal een goed contact hebben met spelers en coaches. We proberen daarin nog te groeien en we willen onze huidige lijn doortrekken naar Europa. In de BeneLeague moeten we elke match op de tippen van de tenen arbitreran. Daar kunnen noch spelers, noch scheidsrechters het zich veroorloven om veel in de fout te gaan. Het is in dat soort matches dat we ook het verschil kunnen maken met onze collega's. Al moet ik er onmiddellijk aan toevoegen dat ik nog nooit ondervonden heb dat andere duo's ons jaloers aankijken. Integendeel, ik vind juist dat we met een goede generatie zitten, die mekaar het beste gunt.”

Stephen Martens

26

Martens: “Die BeneLeague is een geschenk uit de hemel voor clubs en scheidsrechters. We moeten er elke week staan. Meer geconcentreerd nog dan bij een competitiewedstrijd waarbij de uitslag bij manier van spreken voorafvast ligt. Elke match is een moeilijke match, maar het is op deze manier dat we Europese stappen kunnen zetten.”

Eén van de toonaangevende mensen in het handbal zei ooit dat het drie jaar duurt vooraleer een scheidsrechtersduo aanvaard is. Juist? Martens: “Dat zou wel eens kunnen. Anderzijds is het ook zo dat, als je een goede eerste wedstrijd blaast, je heel veel krediet krijgt bij die clubs. Blaas je echter een mindere match, dan kijken ze in de volgende drie matches die je bij hen moet fluiten, al veel kritischer tegen je op. In het tweede jaar bij de elite krijg je dan stilaan meer de moeilijkere matches. Ook dat moet je leren. We zijn nu een zevental jaren bij de elite en ik denk dat we nu wel nagenoeg overal erkend worden.”

Zijn jullie ook niet het exponent van een bewuste verjonging van het scheidsrechterskorps binnen de VHV? Martens: “Dat klopt. Er is een bepaalde periode geweest dat enkele duo's ongenaakbaar

waren, maar eens zij verdwenen waren, leek er wel een leemte te zitten in het niveau. Dan zijn ze bij de VHV inderdaad begonnen met een bewuste jeugdpolitiek. Ik denk dat wij bij de eersten behoorden die een jeugdcurcus volgden bij Sus Evers. We zijn dan thuis beginnen fluiten en toen François Mulleners eens kwam kijken, hebben we sindsdien vele kansen gekregen om op te klimmen. Wij niet alleen trouwens.”

Verdonck: “Nu zijn we bezig de volgende trap te beklimmen, nl. stilaan Europese matches fluiten. Vorig jaar mochten we al een Europees toernooi voor -19-jarigen fluiten en in de EHF Cup kregen we een wedstrijd toegewezen met de Bundesligaclub Blomberg-Lippe bij de vrouwen en dat smaakte absoluut naar meer.”

Inderdaad, wat zijn jullie dromen en verzoctingen in jullie verdere scheidsrechterscarrière? Martens: “Scheidsrechterduo's uit de Bundesliga zijn nog van een ander niveau. Die fluiten ook haast professioneel, werken soms bij de federatie of bij een staatsinstantie waarbij ze veel faciliteiten krijgen. Plus dat ze in de Bundesliga met een ander niveau te maken hebben. De finale van een EK of van de Champions League zullen we dan ook nooit toegewezen krijgen, vrees ik. Anderzijds zijn we ook nog lang geen 45 jaar, de ultieme leeftijd om internationaal te mogen arbitreran.

Laat ons echter maar beginnen om in eigen land verder te bevestigen en zodanig gerespecteerd te worden dat we ook na een mindere match nog geaccepteerd worden. Nu zijn we soms wellicht nog te wisselvallig. We hebben nog een lange weg af te leggen, maar aan enkele leuke toernooien kunnen deelnemen, blijft toch de ambitie. En als we ooit eens in de Champions League een wedstrijd kunnen leiden in Barcelona of Kiel, dat zou helemaal het summum zijn. Het kan me zelfs niet schelen als dat in de eerste ronde is.”

Verdonck: “Bij de beste twaalf koppels horen in Europa lijkt me een onmogelijke taak, om de redenen die Stephen aanhaalde. Maar een match in de Champions League blijft ook voor mij wel een droom. Het hangt natuurlijk ook van de verslagen af die we krijgen bij andere Europese matches. Maar met de hulp van de overal gerespecteerde Belgische waarnemers moeten we misschien wel ooit die kans krijgen. Ik hoop dat we die stap kunnen zetten.”

Marcel Coppens

VTS Cursusplanning handbal 2016

In 2014 werden de VTS cursussen handbal gescreend door een team van experts. Als gevolg van een aantal aanbevelingen werden de opleidingsstramien en cursusinhouden herwerkt. Belangrijkste gevolg is het opsplitsen van het Trainer B niveau in 2 nieuwe niveaus: De Instructeur B en de Trainer B. Bachelors en Masters LO kunnen onmiddellijk instappen in het specifiek gedeelte van de Instructeur B (zie onder). Initiators handbal dienen eerst het algemeen gedeelte Instructeur B te voltooien (wordt sporttak-overschrijdend georganiseerd) alvorens te kunnen instappen in het specifiek gedeelte Instructeur B.

De Initiatoropleiding richt zich op voornamelijk op didactiek/methodiek en basistechnieken en -tactieken voor de 6-14 jarigen. De Instructeur B bouwt hierop verder en richt zich op de vervolmaking bij de oudere jeugd.

In 2016 staan 2 cursussen Initiator op het programma. Daarnaast wordt in Dendermonde voor het eerst de nieuwe cursus Instructeur B georganiseerd.

Initiator Hofstade augustus 2016: Vakantiefomule

Deze gaat door in Bloso Hofstade van 10 tot 26 augustus 2015 in de vakantiefomule. De lessen gaan overdag door (tussen 9 en 18u). Het volledig programma zal beschikbaar zijn tegen april.

Initiator Brugge: Najaar 2016

Deze cursus gaat door in Bloso Brugge van 10 september 2016 tot 31 maart 2017. De lessen gaan hoofdzakelijk door in de weekends (voornamelijk in de voormiddag).

Instructeur B Dendermonde: najaar 2016 – voorjaar 2017

Deze zal starten in oktober 2016 en eindigen in juni 2017.

Je dient vooraf eerst te slagen in het algemene gedeelte (Masters en Bachelors LO zijn hiervan vrijgesteld).

Ter info: In 2017 zal er ook een Instructeur B starten met locaties in Limburg/Vlaams-Brabant.

Door regionaal te organiseren, hopen we de verplaatsingen te kunnen beperken voor de cursisten.

Informatie en Inschrijvingen

1. Je gaat naar de VTS website via volgende link: www.bloso.be/vts
2. Je klikt op: **Aanmelden op VOTAS**
 - Een nieuwe MijnBloso-gebruiker aanmaken
 - Aanmelden als MijnBloso gebruiker
 - Je opleiding selecteren
 - Je cursusplaats selecteren

Bij vragen, neem contact op met:

Gerrit Vertommen
Directeur sportkaderopleiding Handbal
Vlaamse Handbalvereniging vzw

Gsm: 0486 90 67 46
E-mail: gerrit.vertommen@handbal.be

Grenzeloze ambitie als rode draad doorheen een rijke handbalcarrière...

Jens Lievens behoort tot de gerenommeerde West-Vlaamse generatie handbalkeers. Geboren met een onmiskenbaar talent, begiftigd met een tomeloze ambitie en bekrachtigd met een charismatische inzet. Zijn parcours loopt van Izegem naar Tongeren, met tussenstop in Hoboken, daarna verder naar Duitsland en Frankrijk, om opnieuw te eindigen in de West-Vlaamse klei, bij de club van zijn hart. Ook de Red Wolves hebben veel te danken aan zijn engagement als teamkapitein. Kortom, Jens Lievens is nu fin de carrière en heeft recht op een Lifetime Achievement Award.

'Ik ben als tienjarige beginnen handballen in Izegem. Ik was ingeschreven voor een omnisportkamp van de stedelijke sportdienst waar ook handbalinitiatie werd gegeven. Een geslaagde kennismaking, ik was meteen verkocht. Ik herinner me nog dat ik dolenthousiast thuiskwam

en mijn ouders vertelde dat ik voortaan wilde handballen,' begint Jens Lievens zijn verhaal. 'Inderdaad, het was liefde op het eerste gezicht. Ik moest enkel mijn ouders nog overtuigen van de ernst van mijn beslissing, want ik had al diverse andere sporten geprobeerd en nooit lang volgehouden.

Ik ben dan aangesloten bij HC Izegem, en ja, ik ben ook onmiddellijk als keeper begonnen. Daar zat een bewuste filosofie achter: ik was in zekere zin zeer ijdel en had vlug begrepen dat ik als doelman iets kon beslissen. Een keeper kan immers verhinderen dat er wordt gescoord, snap je? Vandaar dat doelman me bijzonder aantrekkelijk leek, maar ik heb toch tot mijn 15 afwisselend op het veld gespeeld. Onze toenmalige jeugdtrainers stimuleerden dat, om ons vertrouwd te maken met de diverse posities in de ploeg. Ik heb ook bij de pupillen A en B afwisselend doelman in de ene en veldspeler in de andere ploeg geweest. Achteraf bekeken was dat een goede beslissing, want je leert zo als speler denken en het spel beter begrijpen. Als keeper heb ik daar later veel baat bij gehad...

Mijn doorbraak als talent? Wel, ik herinner me dat ik voor de provinciale miniemselectie werd opgeroepen, en ik de trainer vroeg of het als keeper of als veldspeler was. Hij antwoordde: als doelman. En toen besefte ik eigenlijk voor het eerst dat het ernst was, dat ik wellicht talent had als keeper. Ik had op onderlinge provinciale toernooien ook al bewezen mijn mannetje te kunnen staan, en zo is het grote keepersavontuur echt begonnen.'

Traditie

West-Vlaanderen heeft een keeperstraditie. Liefst drie doelmannen -Piet Van den Broucke, Johan Nottebaert en Jens Lievens- verdienden hun sporen bij de nationale ploeg.

Jens Lievens: "Toen ik bij Izegem een opkomend talent was namen de jeugdtrainers mij vaak mee naar wedstrijden van onder meer Sasja, toen met Johan Nottebaert in doel. Jo-han was een zeer spectaculaire keeper en uiteraard zag ik naar hem wel op. Bovendien kwam hij ook van Izegem, een jongen van mijn streek dus. En dan droom je als jonge gast wel eens van ooit in diens voetsporen te treden hé. Dus ik mag absoluut wel stellen dat ik aan hem een voorbeeld had, zeker omdat Nottebaert tot de verbeelding sprak. Hij was anders dan anderen, zeer beslissend in een wedstrijd, en dat bewonderde ik wel. Ik imiteerde Johan in alles, probeerde op training dingen uit die ik hem zag doen..."

Maar zoals je zelf aangeeft, er bestaat blijkbaar zoiets als een West-Vlaamse keepers-school. Want naast Piet, Johan en ikzelf is ook Arne Schonkeren een West-Vlaming, hij is oorspronkelijk van Middelkerke afkomstig. En bij Izegem staat er intussen nog een groot keeperstalent te trappelen, Bert Remmery, nog maar 16 en een grote belofte. Dit fenomeen een school noemen is misschien wat overdreven, maar er zit wel een zekere constante in die generaties keepers. Het zijn stuk voor stuk doelmannen met verstand, die het spelletje ook aanvoelen en kunnen lezen, en die ook constant karakter tonen. Misschien lijkt dat het cliché over de West-Vlamingen, maar als keeper is dat wel nodig: je moet als doelman een sterk karakter hebben. En een enorme drang om je te bewijzen. Ja, noem het gerust die West-Vlaamse koppigheid...'

KV SASJA

Jens Lievens vertrok als jonge belofte vrij snel als doelman naar Sasja. Net 19, maar toch al een bewuste keuze?

'Absoluut, weer die ambitie hé...', lacht Jens Lievens. 'Ik ben ontdekt door Alex Jacobs, T1 van de nationale junioren. Ik ben eigenlijk toevallig bij de selectie geraakt. Ik was immers nog te jong

maar mijn broer werd opgeroepen en Alex vroeg hem mij mee te brengen als keeper omdat er geblesseerden waren. Alex is een trainer die het enorm apprecieert als je werkt, als je alles geeft op training, als je de juiste mentaliteit toont. Daardoor klikte het meteen tussen ons en heeft hij me ook naar Sasja gehaald. Ik was enorm ambitieus, ik wilde meer en beter, en hij kon die honger om een hoger niveau te bereiken wel stillen. De grote kwaliteit van Alex Jacobs is met jonge talenten werken, dat is genoegzaam bekend.

Of die ambitie de rode draad is doorheen mijn carrière? Absoluut! Luister, ik ben er nog steeds van overtuigd dat ik geen supertalent was. Maar als ik ergens het verschil kon maken is het wel omdat ik meer goesting had dan een ander. Patrick Buzaud heeft me bij de nationale ploeg ooit gezegd: als je beter wil zijn dan een andere doelman moet je ook meer trainen dan die andere. En die gouden raad heb ik altijd onthouden. Ik dacht er elke dag over na wat mijn concurrenten

zouden kunnen doen inzake trainingsarbeid. En telkens probeerde ik die imaginaire training van de anderen te overtreffen, ik wilde nog meer en beter doen, nog meer kracht, nog meer specifieke kee-perstraining, nog meer fysiek. Ik heb dat altijd bijna obsessief volgehouden.

Helaas ben ik al na één seizoen Sasja teruggekeerd naar Izegem omwille van een zware schouderblessure, maar achteraf bekeken was dat een goede beslissing. Ik was pas 20, werd meteen eerste keeper in tweede nationale, en werd ook in die hoedanigheid aanzien. Niet meer als tweede keeper, als doublure, of als bankzitter. En in die optiek ben ik dan ook naar Tongeren overstapt, als doelman met minimum 50% speeltijd. Ik werd nooit beschouwd als een super sub, begrijp je?'

30

Duitsland

Bij Tongeren moest Jens Lievens eerst de concurrentie aangaan met Sebastien Ehnevid, daarna twee seizoenen met Patrick Buzaud. En uitgerekend toen hij zowat de onbetwistbare numero uno was geworden bij de Eburonen vertrok Jens Lievens spoorlags naar Duitsland.

'Ik was opgemerkt door een makelaar, tijdens de wedstrijd Tongeren-Eynatten, en toen er een aanbod kwam van Aurich, uit de Zweite Bundesliga, heb ik geen moment getwijfeld. Ik werd daar voltijds prof en alleen dat gaf mij al een enorme voldoening. Ik wilde al mijn hele prille handbalcarrière als prof leven. Dat zulks bij Tongeren toen niet kon was een enorme frustratie. Ik deed alles voor het handbal, ik had alles in West-Vlaanderen achter gelaten voor mijn grote droom, ik liet examens verzetten of uitstellen om te gaan trainen en spelen met de nationale ploeg, ik trainde meer en intensiever dan de concurrentie, ... Voor mij gewoon een evidente keuze. Het zat in mijn genen: niet opgeven, jezelf bewijzen. Maar toen die combinatie handbal en studie, of handbal en werken, zo ontzettend moeilijk werd in vergelijking met ons omringende landen, wilde ik sowieso profhandballer worden. En Aurich was een echte

opportuniteit die ik ook meteen gegrepen heb. Ach, dat profbestaan is gewoon het einde, een unieke ervaring, geloof me vrij. Ook qua levenservaring. Aurich is een kleine plaats in Noord-Duitsland, ik was daar weliswaar alleen, maar wel omringd door een onwaarschijnlijk warme spelersgroep. Een echte vriendenkring, die ik tot op he-den nog altijd koester. En we speelden daar telkens voor volle zalen, thuis ruim 2500 toeschouwers, op verplaatsing bij topploegen soms 5000. De ganse stad leeft daar mee met de club. Jammer dat Aurich in financiële nood raakte en geen licentie meer kreeg. Ik ben nog één jaar gebleven, we hebben nog een onwaarschijnlijk sterk seizoen gespeeld in derde Bundesliga, maar dan ben ik teruggekeerd naar België.'

Red Wolves

Jens Lievens heeft er zowat 94 interlands opzitten met de nationale ploeg. Vorig jaar nam hij in Griekenland afscheid van de Red Wolves met een zege in de slotseconden. Ter gelegenheid van België-Tsjechië kreeg hij in de Lange Munte een nieuwe rol: die van co-commentator naast Dirk Gerlo. Met pijn in het hart?

'Zeker niet. Ik heb een formidabele periode beleefd met de nationale selectie. Er was net een generatiewissel gebeurd, we hadden een zeer jonge ploeg en ik heb het altijd als een enorm boeiende ervaring beschouwd voor je land te mogen spelen. Nu nog krijg ik kippen-vel als ik de Brabançonne hoor en de Red Wolves daar als een hechte groep zie staan. Ik heb bij de nationale ploeg overigens voor en achter de schermen serieus aan de kar getrokken. Ik heb de spelers altijd mee gemotiveerd voor de nationale ploeg. Maar ik heb ook altijd geprobeerd van te vergelijken met andere landen en te ijveren voor een écht statuut voor onze internationals. Het is zeer moeilijk om omzeggens professioneel met handbal bezig te zijn en dat toch nog te moeten combineren met studies, werk en gezin. Ik heb daarover altijd mijn mening verkondigd, ik heb ook altijd gepleit voor meer structuur en een meer professionele aanpak. En dat is

waarschijnlijk ook de reden waarom ik kapitein van de Red Wolves was en alle spelers mij ook als dusdanig beschouwden. Ik was de verde-diger van de spelersbelangen, inderdaad....

Mijn mooiste herinnering ? Ach, moeilijk te zeggen. Het mooiste kan ik niet in een moment vatten, want dat is met name de vriendschap in die groep. Kijk, ik heb jarenlang niks anders gedaan dan verloren met Belgium en toch nooit opgegeven, altijd iedereen blijven motiveren, altijd de jongens blijven aanzetten om op zondag naar de bondstrainingen te komen, ... Geloof me, dat creëert een ongelooflijke band. Die ervaring staat op één. En sportief zijn er natuurlijk de overwinningen tegen Israël, Nederland en Griekenland van de laatste jaren. Fantastische momenten die je als handballer moet koesteren, maar ook de kwalificatiematchen tegen toplanden als Zweden en IJsland vergeet je nooit. Alleen ... het niveauverschil was te groot, waardoor je sportief nooit het gevoel had een kans te maken. Ik ga liever voor de overwinningen...

Professionalisering

Jens Lievens: 'Een kantelmoment voor het Belgische handbal vond ik de aanstelling als bondscoach van Robert Nijdam. Die heeft met een heel eigen visie spelers én bond warm gemaakt om een tandje bij te steken. Toen hebben we de juiste koers gekozen en varen we nu onder Yérime Sylla en TD Petitgirard nog steeds in de goede richting. Die trend moet zich nu doorzetten naar de clubs. De BeNe-league is alvast een enorme verrijking voor de competitie. Ook de Red Wolves varen er wel bij. Maar is meer nodig. Toen ik kwam piepen in eerste nationaal vond ik dat een competitie voor mannen met baarden. Stoere dertigplussers met veel ervaring, een echte mannencompetitie. Nu is onze competitie geëvolueerd naar een systeem waarin enorm veel getraind wordt. De gemiddelde leeftijd in eerste nationaal is fel verjongd, omdat uitgerend die spelers ofwel nog studeren, ofwel zich nog niet maatschappelijk gesetteld hebben. Veel spelers stoppen tegenwoordig voor hun dertig omdat ze het niet meer in evenwicht

kunnen brengen met hun gezinssituatie of hun professionele verplichtingen. Handbal is meer en meer trainen, het niveau gaat er zeker op vooruit, het handbal is veel atletischer dan vroeger, maar het mag ook geen eeuwige verjonging worden. En om dat te compenseren is professionaliseren een must. Die trend is onvermijdelijk. Hamvraag is of daar economisch een draagvlak voor is ...'

Back to the roots

Jens Lievens keerde terug naar zijn geboortestreek, kon nog even een profcontract versieren bij de Noord-Franse club Hazebrouck, vlak over de schreve... Daarna zat het profbestaan er op.

'Kijk, voor mij was het duidelijk: ik mocht nog wereldkampioen worden, ik mocht nog de Champions League winnen, ... in eigen land kon ik nooit prof worden. Daarvoor ontbreekt hier het klimaat. Dus moest ik stilaan aan mijn toekomst denken en mijn maatschappelijke positie veilig stellen,' besluit Jens Lievens. 'Ik kon nog een jaartje als prof spelen net over de grens, dicht bij huis en bij mijn familie en vrienden, en daarmee was het buitenlandse avontuur voorbij. Ik ben dan teruggekeerd naar België, eerst bij Doornik. Intussen heb ik ook een fantastische job. Ik ben *business developer* bij een bedrijf dat energy consulting levert voor aankoop van energie aan multinationals. Ook weer een nieuwe uitdaging ... Bij Izegem heb ik me geëngageerd voor een nieuwe missie: op termijn doorstoten naar tweede nationaal. En ook: een jong talent als Bert Remmery opleiden tot topkeeper. Kort-om, ik wil mijn ervaring van al die jaren investeren in deze warme club en proberen van op termijn een West-Vlaamse club op het hoogste niveau te tillen. De sport kan er enkel wel bij varen als er in West-Vlaanderen tophandbal is...

Maar ik kijk met enorm veel voldoening terug op mijn handbalcarrière. Ik krijg enorm veel respect van spelers, trainers en mensen van de bond. Daarvoor prijs ik mij enorm gelukkig.'

Cois Van Aelst

CELJE PIVOVARNA LASKO: CHAMPIONS LEAGUE MET EIGEN JEUGD

In 2004 won Celje Pivovarna Lasko, als laatste niet Duitse of Spaanse club, de Champions League door in de finale af te rekenen met Flensburg. Onderweg waren ook Ademar Leon, Lemgo en Ciudad Real voor de bijl gegaan. De Slovenen hadden hun trofee dus niet gestolen. De ploeg bestond uit vedetten als Sergei Rutenka, Edward Koksharov, Renato Vugrinec, Dejan Peric en Uros Zorman. De overwinning luidde echter ook het begin van het verval in. Celje had financieel boven zijn stand geleefd en moest de broeksriem aanhalen. Ze verdwenen uit de absolute top en concentreerden zich op de eigen jeugd in plaats van op de internationale sterren. Wij contacteerden manager Gregor Planteu voor wat uitleg bij het parcours van Celje de laatste jaren.

32

Gregor Planteu: 'Celje is een sportief instituut in Slovenië. Maribor is voetbal, Ljubljana basketbal, en Celje handbal. De club bestaat volgend jaar 70 jaar, is nu kerngezond en klaar voor de volgende 70 jaar. Maar het is waar dat de club zich heeft moeten heroriënteren. Na de vette jaren was de club niet voorbereid op de financiële crisis. Het probleem was dat de sportmannen ook de bestuurskamer runden... De tering werd niet naar de nering gezet, en zo werden er financiële putten gegraven. We hebben met de Lasko brouwerij wel al vele jaren een hondstrouwe hoofdsponsor: sinds 1989. De brouwerij uit buurgemeente Lasko is evenzeer verbonden aan de regio als wij. We delen ook de "Zlatorog" in ons logo. Een Zlatorog is een witte steenbok. Onze hal noemt ook de Zlatorog Arena. De brouwerij benoemt 6 van de 10 bestuurders van de club. Maar toen de brouwerij tijdens de crisis aankondigde de sponsoring terug te schroeven, greep niemand in aan de uitgavenkant. Enfin, ik werkte in die tijd voor een consultancybedrijf, ik moest de club financieel doorlich-

ten. Op basis van mijn conclusies heeft de club me toen aangesteld als directeur. Ik had wel een jaar of tien handbal gespeeld bij de jeugd, maar door een elleboogblessure heb ik er een punt achter moeten zetten toen ik 17 was.'

Hoe belangrijk is de brouwerij nu nog voor de club?

Planteu: 'Zeer belangrijk. Ons budget is ongeveer 1,7 miljoen Euro, en de brouwerij is nog steeds goed voor meer dan de helft! Ik moet er geen tekening bij maken wat dat dus in het verleden geweest is... Maar wij zijn ook belangrijk voor hen. Ze werven veel Handbal is de enige Sloveense ploegen spelen. Bij de heren wedstrijden komen TV, en Slovenië is markt voor de dat 80 procent van wordt gerealiseerd. Vroeger exporteerden ze over heel Joegoslavië, maar de oorlog heeft hun markt-aandeel naar beneden gehaald in het begin van de jaren '90. De brouwerij werd in 2015 overgenomen door Heineken en het valt af te wachten of dat een invloed gaat hebben op onze relatie. Maar we werken aan een stabielere sponsorbasis. We hebben ook bedrijven die nationaal actief zijn uit de telecom, het verzekeringswezen, de retail en de bouw die ons sponsoren.'

We zien jullie niet in de SEHA-liga, waar veel clubs uit het voormalige Joegoslavië aan deelnemen?

Planteu: 'Tja, dat is een keuze geweest die we gemaakt hebben in een andere context dan die van vandaag. Toen de SEHA-Liga werd opgericht

waren de eisen hoog en de verdiensten laag. Daarbij kwam dat de Sloveense competitie van hoog niveau was. Er is de laatste jaren heel wat veranderd. Cimos Koper is failliet gegaan, en terug vanaf nul begonnen. Veel goeie Sloveense spelers zijn naar het buitenland vertrokken. Het niveau is momenteel heel wat minder. Enkel Gorenje Velenje is nog een stevige tegenstander. Maar ook tegen hen hebben we verleden jaar de vijf onderlinge duels gewonnen. We hebben in Slovenië geen wedstrijd verloren. En de SEHA-Liga heeft zich intussen ook opgewerkt tot een mooie competitie. We wilden dit seizoen dus graag deelnemen, maar het lag moeilijk. De Sloveense bond moest de competitieformule hervormen als wij eruit zouden stappen, en heeft ons gevraagd een jaar te wachten. De SEHA-liga vond ook dat wij een financiële injectie moesten leveren als we erbij wilden komen. Zeker nu alles goed gaat en de andere clubs de opstart hebben laten financieren. Dat moet ook nog uitgeklaard worden. Maar het komt goed, want de SEHA-Liga heeft ons ook nodig. Momenteel is er ook een te grote kloof tussen de top en de kelder van het klassement, en dat is voor hen ook niet goed.'

En hoe zit het voor jullie publiek?

Planteu: 'Voor ons publiek zou deelname aan de SEHA-Liga een zegen zijn. We hebben een grote

aanhang, maar het is een kennerspubliek. We hebben ook een goeie fanclub. Bijna iedereen heeft hier handbal gespeeld, maar de mensen lopen niet warm voor een competitiewedstrijd tegen de nummer 12. Dan trekken we 250 man in de Zlatorog Arena. De gemiddelde opkomst voor de Champions League lag vorig seizoen op 4.100! En dit seizoen is het nog beter. De toppers uit de SEHA-Liga spelen ook Champions League, dus dat zou belangrijk zijn. Een gemiddeld ticket kost bij ons 10 €, dus 10 wedstrijden SEHA-Liga met 4000 toeschouwers aan 10 € erbij maakt 400.000 €. Dat is een kwart van ons budget, zonder noemenswaardige grote bijkomende meerkost, want de SEHA-Liga betaalt de reiskosten van de teams. Filosofie: 7 jongens uit Celje tussen de lijnen

Zijn jullie een grote club qua ledenaantal?

Planteu: 'We zijn een topclub voor mannen. Dat wil zeggen dat we lokaal investeren in de begeleiding van jongens richting handbalsport, dat we investeren in een degelijke opleiding en in een topploeg. Maar we houden ons niet bezig met recreatie, tenzij wat betreft entertainment van de fans. We hebben zelfs geen tweede team. We hebben enkel een junioren ploeg in de hoogste Sloveense juniorenreeks. Concreet houdt het in dat we 250 jongeren hebben in een samenwerkingsprogramma met de scholen van Celje en de

buurgemeenten. Daarnaast hebben we 125 leden in de jeugd ploegen van de eigen club, en ten slotte hebben we 18 profs. We zijn de hofleverancier van de rest van Slovenië. Alle jongens die bij ons uit de junioren komen en geen perspectief hebben op een plaats in de kern van ons eerste team, bieden we aan aan de andere clubs. Sommigen lenen we uit, anderen kunnen definitief weg. En ze zijn geëerd bij de andere clubs, want ze zijn goed opgeleid. Zo zorgen we ook een beetje voor het niveau van onze eigen competitie. En wie echt goed is eindigt ook wel in het buitenland. We hebben momenteel een halve ploeg in Frankrijk, en een andere in Duitsland. Maar ze komen ook terug. Luka Zvizej begon hier, speelde daarna jarenlang bij Barcelona en Szeged, en is nu terug bij ons. Miha, zijn broer, speelt nog

34

bij Fenix Toulouse. Maar de beslissing om in te zetten op eigen jeugd heeft ons de onvoorwaardelijke steun van ons publiek opgeleverd. Zelfs als ze verliezen blijft iedereen achter hen staan, zolang er blood sweat and tears zijn. We speelden in de Champions League tegen Flensburg eerder dit seizoen. Op een bepaald moment stonden er bij ons zeven jongens op het veld die geboren en getogen waren in Celje. Bij de Duitsers stond er op dat moment geen enkele Duitser tussen de lijnen. Tja, ze hebben wel gewonnen, maar wat is je verdienste?

Tot slot: wat zijn de uitdagingen voor de club?

Planteur: 'We willen verdergaan op de ingeslagen weg: eigen jeugd opleiden voor topsport bij ons fanionteam. Daarvoor moeten we de nationale competitie blijven domineren, om toegang te houden tot de Champions League. In de Champions League moeten we binnen een jaar of twee de groepsfase weer kunnen overleven. We hebben dus middelen nodig, die moeten gegenereerd worden uit een gezonde bedrijfsvoering. Dat is nodig, want we krijgen in Slovenië quasi geen TV gelden. Ook de lokale overheid investeert weinig. Ik denk

dat nog geen 8 procent van ons budget van de stad komt. Laat ons zeggen dat het een broekzak vestzak operatie is om gratis de hal te krijgen. Let op, dat is al heel wat hoor. Zo'n 100.000 euro. Celje telt maar 50.000 inwoners. Maar we boksen wel tegen de top van Europa, dus je begrijpt wat ik bedoel. Nu, alle kleine beetje helpen. We hebben onze fanshop vernieuwd, en we verdienen er elke Champions League wedstrijd toch ook een paar duizend Euro. Maar dank zij de stad hebben we wel een instrument dat middelen kan opleveren: een hal met 5.000 plaatsen. Nu moeten we de bezettingsgraad verder opdrijven. We hebben een team van vijf mensen die beroepsmatig aan de administratie van de club verbonden zijn: ikzelf, een secretaresse, een bijkomende sales- en marketingman, een logistiek verantwoordelijke en een boekhoudster. Onze bestuurders zorgen binnen hun netwerk voor de potentiële commerciële contacten en de sportieve kant van de zaak bezighouden. Zo kan iedereen doen waar hij goed in is.

David Van Dorpe

De VELUX EHF Champions League op Eleven Sports

Sinds dit seizoen is de Champions League ook te volgen via digitale TV, op Eleven Sports. Wij vroegen een woordje uitleg aan Jan Mosselmans, gewezen voetbaljournalist bij Het Laatste Nieuws en nu nethoofd van de zenders Eleven en Eleven Sports.

Jan Mosselmans: 'Onze zender Eleven is voornamelijk een voetbalzender. We brengen er Frans en Italiaans voetbal. Eleven Sports is een bredere sportzender, met onder meer NBA basketbal, American Football, tennis, Italiaans volleybal en handbal. We brengen er de Bundesliga en de Champions League bij de heren en de dames.'

We kunnen putten uit de rechtenportefeuille van de sportrechtengigant MP & Silva dank zij onze bevoorrechte relatie met Andrea Radrizzani, één van de sterke mannen daar. MP & Silva is de rechtenhouder van de Champions League handbal, en zo komt het ook in België op de buis. En maar goed ook, want ik vind het een schitterend product. Het is absolute topsport, zowel technisch, tactisch als fysiek, en daarbij ook nog eens uitstekend in beeld gebracht.'

Hoe is de zender te bekijken?

Jan Mosselmans: "Voorlopig is die te vinden in het digitaal aanbod van Proximus. We onderhandelen nog met Telenet en VOO, en daarover zou vrij snel duidelijkheid moeten komen. Maar wie Telenet klant is kan ook een online abonnement nemen, en eventueel de PC op het scherm aansluiten. Voor 9,99 kan je al een maandpas nemen."

Onze vaste commentatoren zijn Jan Rummens en Patrick Michaux-Desténay. Het programma kan je vinden vinden via onze facebook en twitter accounts. We zenden veel wedstrijden live uit, en op dinsdag ook het Champions League magazine.

G-handbal: 'den Uil' levert alweer pionierswerk ...

Uilenspiegel is de oudste handbalclub van Vlaanderen. Intussen is Uilenspiegel ook de grootste club van het land. Bovendien is 'den Uil' van alle markten thuis: een goed geoliede jeugdwerking, een dames-team met wisselende ambities, een man-nenploeg die op termijn wil doorgroeien en recreatiehandbal voor de 'uitbollers'. Nu heeft deze traditieclub -die in Wilrijk als het ware over een eigen sporthal beschikt- er een pijler bij: G-handbal, zeg maar handbal voor kinderen met een beperking.

'Het idee is eigenlijk ontstaan uit de geschiedenis van onze vereniging. Wij profileren ons al jaren als familieclub waar iedereen terecht kan en waar ieder lid zijn of haar gading vindt. Wij willen handbal brengen op sportief redelijk hoog niveau, maar leggen voor andere minder ambitieuze leden de lat veel minder hoog. Zo waren wij in het verleden, samen met handbalclub Schoten, de pioniers van het fithandbal. Wij willen als club gewoon dat iedereen aan handballen toe komt. Dat zit in de genen van onze vereniging, dat is echt de filosofie achter den Uil. We hebben altijd een warme club willen zijn en willen dat ook in de toekomst blijven.'

36 Aan het woord is Patrick De Mot, lid van de RvB van de VHV, en een van de boegbeelden van Uilenspiegel. Hij kwam aandraven met G-handbal en geeft tekst en uitleg over dit nieuwe project.

'Het idee komt overwaaien van onze buurlanden,' weet Patrick De Mot, 'in Frankrijk, Duitsland en zeker ook Nederland is G-handbal al langer ingeburgerd. Vooral bij onze noorderburen zijn er vele clubs die ook handbal voor gehandicapten bieden, of beter voor kinderen met een beperking. Er bestaat trouwens ook rolstoelhandbal, maar in ons land was er helemaal niets voor die groep. Intussen heeft Uilenspiegel de kaap van driehonderd leden genomen, we zijn nu degrootste club, en we wilden ons gamma graag uitbreiden met G-handbal. Altijd vanuit die zelfde filosofie: iedereen moet kunnen handballen. We richten ons vooral tot kinderen die een licht mentale of verstandelijke achterstand hebben. Kinderen met Autisme Spectrum Stoornis (ASS), pakweg tussen zes en twaalf jaar. In de club waren er enkele mensen die meteen mee op de kar wilden springen, mensen die de wereld van gehandicapten beroepsmatig heel goed kennen.

Zij vormen de denkcel rond G-handbal en hebben ons geweldig begeleid in de opstartfase. Voor de rest hebben we onze beproefde methode toegepast: de boer opgaan om in specifieke B0-scholen handbalinitiatie te geven. Een uurtje handbal tijdens de lesuren of de middagpauze, en achteraf de mogelijkheid bieden om in onze club meer en beter te doen. Zo zijn we gestart, aanvankelijk met slechts een viertal kinderen, maar intussen zijn het er al zeven. En de be-langstelling groeit nog steeds. Ik vind dat een mooi resultaat voor zo'n toch niet doorde-weeks project. Trouwens, voor deze kinderen mag de groep zeker niet te groot zijn, dat is tegen de principes van het buitengewoon onderwijs. Vooral genoeg begeleiding is belangrijk, deskundige begeleiding. Die ervaringsdeskundigen hebben we mee gevonden bij onze fithandballers. Zo zie je maar dat investeren in fithandbal loont als je je club verder wil uitbouwen. Vooraan staat wel een handbalster pur sang, Katrijn Antonissen. Zij is onze T1, de sportieve coördinator van het project. Zij geeft de specifieke initiatie.'

Diversiteit

'Ik heb twee medewerksters, mensen die uit het fithandbal komen, want individuele begeleiding is echt noodzakelijk. Je hoeft geen perfecte techniek te zijn, spelervaring inzake handbal is niet nodig, geduld en begrip voor de beperking is veel belangrijker,' vult Katrijn Antonissen aan. 'Het motto is: handbal is plezier. Van die basis vertrekken we met deze groep kinderen om geleidelijk tot een zekere spelsituatie te komen. Nee, het is echt niet de bedoeling de technisch moeilijke aspecten van handbal aan te leren. Je merkt wél een enorme evolutie bij de die kinderen. In het begin konden ze nauwelijks een bal vangen. Na enkele trainingen gaat dat al veel beter. Het is een kwestie van vaardigheden opbouwen, er bestaat geen specifieke oefenstof voor deze groep. Eenvoudige baloefeningen, plezante spelletjes, en dan merk je al vlug dat sommige kinderen beter zijn dan andere. We zijn zelfs zo ver dat we nu al weten dat een bepaalde jongen eerlang competitie zal kunnen spelen. Hij heeft al meegetraind met de pagadders, maar het is echt niet ons streefdoel om van deze groep een competitieploeg te maken. G-handbal richt zich ook op kinderen voor wie competitiehandbal uitgesloten is. We willen immers alle kinderen bereiken. Kunnen ze nu of later in competitie mee is dat leuk, zullen ze dat nooit kunnen blijven ze even welkom en willen wij hen evenveel spelplezier geven. We hebben kinderen met autisme, met motorische achterstand en met verstandelijke beperking.

Je merkt echt specifieke verschillen tussen die kinderen. We hebben nu pas een jongen bij met ASS, een autist zoals men zegt, maar die jongen is bepaald slim. Hij heeft echter een ander probleem. Vandaar het zeer heterogene gezelschap, waarin dan één jongen, Hamsa, bijna rijp is voor competitie. Maar ik heb ook een meisje dat ik als het ware individueel begeleid tijdens een spelsituatie, tijdens een wedstrijdje zoals we er al hebben gehad. Die meid volg ik op de voet, zeg haar waar ze moet gaan staan, hoe ze moet lopen, hoe ze de bal moet van-gen en zo meer. De onderlinge verschillen zijn enorm, inderdaad. We krijgen ook nog een jongetje van vijf bij, met ASS maar normale begaafdheid.'

'Het is onwaarschijnlijk boeiend om Katrijn bezig te zien met al die zo van elkaar verschillende kinderen,' besluit Patrick De Mot. 'Zijn probeert echt een zekere eenheid in verscheidenheid te creëren, wat zeker niet makkelijk is. Maar het loont echt de moeite, je ziet die kinderen stralen op training. Handbaltechnisch betekent het niks, maar ze bewegen, ze amuseren zich, hun motoriek verbetert, hun sociale attitudes evenzeer, en dankzij de sport groeien zij als méns. En dat is hetgeen we willen bereiken met G-handbal. Er zit inderdaad een pedagogisch project achter, absoluut. Handbal is overigens een sport die zich enorm leent tot lichamelijke opvoeding, tot fysieke ontwikkeling. Lopen, springen, werpen, een bal vangen, vallen, patronen lopen, ... noem maar op: handbal hééft het! Een complete sport...

37

Tot slot hoop ik dat nog andere clubs ons voorbeeld zullen volgen. Zodanig dat we op ter-mijn misschien eens een tornooitje kunnen organiseren. Wat overigens in Nederland regelmatig gebeurt. Voorlopig vind ik het al geslaagd dat er over G-handbal wordt gepraat en dat den Uil weer eens in positieve zin in de picture komt. Wij willen in alles een voortrekkersrol vervullen. Zo zijn we, alweer samen het Schoten, gestart met gefilterd leidingwater te bieden tijdens de competitie-matchen in plaats van die plastic flessen uit de supermarkt. Even gezond en toch goedkoper. En ecologisch verantwoord ... Typisch den Uil hé...'

'Als ik de mand met ballen klaarzet vliegen de kinderen erop af, nemen een bal en beginnen spontaan op doel te werpen,' mijmert Katrijn Antonissen bij het buitengaan,'ze beleven enorm plezier aan dat uurtje sport. En dat geeft mij ook veel voldoening natuurlijk,' terwijl ze ons nog meegeeft dat haar zus Nele het bij V&L Geleen best naar haar zin heeft.

Nieuwe formule voor Europese elite

De VELUX EHF Champions League draait op volle toeren. Voor de 23ste editie van deze topcompetitie werd een nieuwe formule bedacht. Een enorme uitdaging voor de 28 ploegen die om te beginnen een lange kwalificatieronde afwerken. De toename van het aantal deelnemers verhoogt niet enkel de spankracht onder de absolute Europese elite, maar boort ook nieuwe markten aan qua marketing. Want daar draait het bij de EHF tenslotte om ...

Even de nieuwe format toelichten.

Zestien ploegen werden ingedeeld in groepen A en B, twaalf ploegen in de groepen C en D. Na de groeps wedstrijden mogen de eerste twee ploegen van C en D naar de Last 16, samen met de nummers 2 tot 6 van A en B. De twee groepswinnaars van A en B gaan rechtstreeks naar de kwartfinales. Denemarken, Spanje, Frankrijk, Hongarije, FYR Macedonië en Polen hebben elk twee teams in competitie, Duitsland is het enige land met drie ploegen. Meteen een beeld van wat de absolute Europese top betekent.

Vijf ploegen hebben al een CL-titel op hun palmares. FC Barcelona Lassa verdedigt zijn titel en treft in Groep B onder meer Montpellier (winnaar 2003). Drievoudig winnaar THW Kiel moet in Groep A onder meer SG Flensburg-Handewitt (CL-winnaar 2014) en Celje Pivovarna Lasko (2004) trotseren. Nieuwkomers dit seizoen zijn het Zweedse FK Kristianstad, het Servische Vojvodina, het Roemeense HCM Baia Mare en het Noorse Elverum, de enige club die de kwalificatiefase overleefde.

'De VELUX EHF Champions League is een sterk merk, maar tevens een product dat voortdurend in beweging is. Vandaar dat aanpassingen en veranderingen noodzakelijk zijn om deze topcompetitie boeiend te houden. Deze nieuwe formule garandeert niet enkel wedstrijden op het scherp van de snee, maar ook een fel verhoogde mediabelangstelling. En zo worden dan weer nieuwe sponsors aangetrokken,' aldus EHF-voorzitter Jean Brihault.

38

De enige constante in de VELUX EHF Champions League is de Final Four in de LANXESS Arena in Keulen, op 28/29 mei 2016. Vooraleer er al één bal geworpen werd waren al meer dan 12 000 tickets de deur uit. Wie de groepsfase en alle wedstrijden die daarna op de voet wil volgen kan dat via ehfTV.com, het videoplatform van de EHF.

EURO 2016 in Polen

En nog Europees tophandbal.

Van 15 tot 31 januari 2016 wordt in Polen het EK mannen georganiseerd, onder meer in de historische Centennial Hall (UNESCO werelderfgoed) in Wroclaw en de Tauron Arena in Krakow.

Groep 1

(Krakow): Frankrijk, Polen, FYR Macedonië en Servië.

Groep 2

(Katowice): Kroatië, IJsland, Wit-Rusland en Noorwegen.

Groep 3

(Wroclaw): Spanje, Zweden, Duitsland en Slovenië.

Groep 4

(Gdansk): Denemarken, Hongarije, Rusland en Montenegro.

Let's meet in Elewijt Center

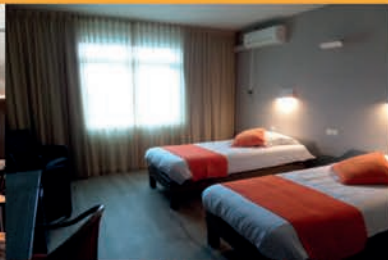
Voor al uw:

- ◆ Seminars
- ◆ Opleidingen
- ◆ Zakenlunches
- ◆ Diners
- ◆ Feesten
- ◆ Hotelovernachtingen

We hopen u in de toekomst te mogen verwelkomen!

Voor meer informatie kan u ons bereiken op 015 62 72 72 of info@elewijtcenter.be

www.elewijtcenter.be

**GEDAAN MET ZAGEN
OVER DE
VERZEKERING
VAN JE EERSTE
WAGEN!**

ethias
**YOUNG
DRIVERS**

DE **NEW** AUTOVERZEKERING VOOR JONGEREN

Help ook jouw jongeling op weg naar een autoverzekering. Ontdek nu Ethias Young Drivers, de nieuwe autoverzekering voor jonge bestuurders. Het voordeel? Gedurende twee jaar zakt hun premie tweemaal sneller dan elders indien ze ongevalvrij rijden. Info en voorwaarden op ethias.be of via onze Twitteraccount @EthiasYoungDrivers.